

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 12^{ΟΝ}

ΑΡ. 612

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

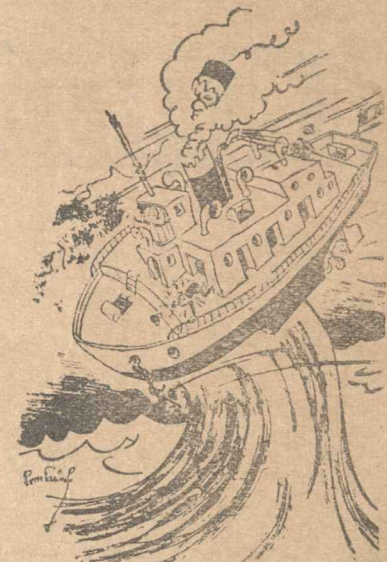

ΣΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΤΗΣ ΒΕΝΤΕΤΤΑΣ
 ΚΥΡΗΤΡΙΑ. — Άν, κύριοι γκάγκοτες, ήρθε να γ' αναγάγτε την κυρία μου ή να της πάρετε μισό, περιμένετε νάρθη ή σειρά σας. Είναι οι άλλοι γκάγκοτες !...

ΚΟΚΕΤΤΑΡΙΑ

Η κ. ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ (επὶ κατάστημα καλλυντικών). — Δάστε μου, παρακαλῶ, μιά... δκά ρουζ για τὰ χείλη !...

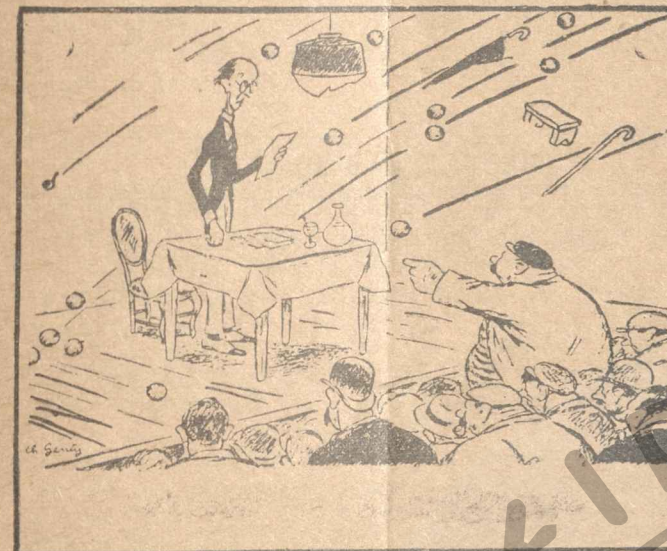
ΕΝ ΩΡΑ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

ΕΝΑΣ ΕΠΙΒΑΤΗΣ (ἐνὸς τὸ βαπόρι πρόκειται νὰ καταποντισθῇ ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμή). — Ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ἔκανα ἀσχημα πού ἔβγαλα εἰσιτήριο μ' ἐπιστροφή !...

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

ΤΟ ΒΥΡΑ. — Ἀλλοίμονο ! Μοῦ πήρες τὸ μισθό σου ἐπὶ διακλήρου μηνός !...
 Ο ΚΑΠΟΔΥΤΗΣ. — Ἀλήθεια !... Αὐτός ἦταν ὁ μισθός σου; Καλὰ θὰ κάνης, παιδί μου, νὰ πῆς... ἀέρι !

ΕΝΩ Ο Κ. ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΛΟΓΕΥΕΙ...

ΕΝΑΣ ΑΚΡΟΑΤΗΣ (διακοπώντας τον ὀρκισμένον). — Χαράμορφάδες !... Πάχα ἔντε με τὸν ἰδρώτα μας !...

ΜΙΚΡΗ Η ΔΙΑΦΟΡΑ !

Ο ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ (ἐπὶ τὸν σὺντροφό του). — Ἀφῆσε την νὰ οὐρλιάξῃ... Ἄν τὴν ἀκούσῃ κανεὶς θὰ νομίσῃ πὺς εἶνε τὸ... ραδιόφωνο !...

ΜΙΚΡΗ Η ΖΗΜΙΑ !

Ο ΚΟΥΡΕΑΣ. Δὲν πειράζει, κυριέ ! Ἡ λεκά... ἔχει ραγιαμένη...

ΜΕΤΑΞΥ ΛΩΠΟΔΥΤΩΝ

— Τὸ νοῦ σου ἀπ' αὐτὸν ποῦ πάει μπροστά μας.
 — Εἶνε μυστικὸς ἀστυφύλαξ.
 — Πῶς τὸ ξέρεις;
 — Τοῦ βούτηξα τὸ πορτοφόλι...

ΟΙ ΣΙΑΜΑΙΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ

Ο ΕΝΑΣ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΔΥΟ. — Ἀκούε ἐκεῖ !... Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ ἀδελφός μου κέρδισε τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ λαχείου, ἰσχυρίζεται πὺς δὲν εἶμαι ἀδελφός του !...

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Τὴ Μινονίρια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ἡ Λύκαινα σηκώνοντας τὴ σφύρα τῆς μετὰ τοῦ χέρια, τὴν κατάφερε μετὰ τῆς τῆς δυνάμει ἀπάνω στὴν πόρτα, ἡ ὁποία κλονίστηκε.

— Εἶνε καρφωμένη ἀπ' ἐξω ! Βγάλε τὰ καρφιά ! τῆς φώναξε ὁ Γκαγιάρ μετὰ φωνὴν ποὺ μόλις ἀκούγονταν.

Τότε ἡ Λύκαινα γονάτισε καὶ μετὰ τὴν αἰχμὴ τοῦ σφυριοῦ, μετὰ τὰ δάκτυλά της καὶ τὰ νύχια τῆς ποὺ τὰ καταμάτωσε, κατάρωσε νὰ τραβήξῃ τὰ μεγάλα καρφιά, μετὰ τὰ ὁποῖα ἦταν καρφωμένη ἡ πόρτα, μέχρις ὅτου τὴν ἀνοίξε ἐντελῶς.

Ὁ Γκαγιάρ κατάχλωμος, φάνηκε τότε στὸ ἀνοιγμά τῆς πόρτας καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τῆς Λύκαινας.

— Τέλος πάντων σὲ θέλω, σὲ κρατάω, σὲ ἔχω δικό μου ! φώναξε ἡ Λύκαινα, σφίγγοντάς τον μετὰ λαχτάρα στὰ δυνατὰ μπράτσια τῆς.

Ἐπειτα συγκρατώντας τὸν τὸν βοήθησε νὰ καθήσῃ σ' ἓνα ξύλινο κάθισμα ποὺ ἦταν στὸ διάδρομο. Ὁ Γκαγιάρ ἦταν τόσο ἐξαντλημένος, ὥστε ἐπ' ἀρκετὴ ὥρα ἀπόμεινε ἀμίλητος.

Ἡ Λύκαινα εἶχε σώσει τὸν ἑραστή τῆς τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἐκεῖνος, ἐξαντλημένος, ἀπελπισμένος, ἐνοιώθε τὴν τελευταία του στιγμὴ νὰ πλησιάσῃ, ὅχι τόσο ἀπὸ τὴν ἑλλειψὶ τρωφῆς, ὅσο ἀπὸ τὴν ἑλλειψὶ ἀέρος, γιὰ τὴν Πλωσκὸν, ἀπάνθρωπη καὶ σκληρὴ, εἶχε βουλῶσαι μετὰ στούπῃ καὶ τὶς ἐλάχιστες τρύπες τῆς πόρτας καὶ τοῦ παραθύρου.

Τρέμοντας ἀπὸ χαρὰ κ' εὐτυχία, μετὰ τὰ μάτια δακρύνοντάς, ἡ Λύκαινα, γονατιστὴ, παρακολουθοῦσε καὶ τὶς ἐλάχιστες κινήσεις τῆς φυσιογνωμίας τοῦ φίλου τῆς, ὁ ὁποῖος συνερχόταν σιγά-σιγά, ἀναπνεύοντας τὸν καθαρὸ ἀέρα. Τέλος, σήκωσε τὸ κεφάλι του, ἔβγαλε ἓνα στεναγμὸ κ' ἀνοίξε τὰ μάτια του.

— Πῶς εἶσαι, Γκαγιάρ μου ; τὸν ρώτησε ἡ νέα γυναίκα μετὰ ἀγωνία.

— Καλύτερα... ψιθύρισε ἐκεῖνος.

— Θέλεις τίποτε ;... Νερό ; ψωμί ;

— Ὁχι... τίποτε τῆς ἀπάντησε ὁ Γκαγιάρ ποὺ ἀνακτοῦσε σιγά-σιγά τὶς δυνάμεις του. Ἀέρα !... Ὡ ! ν' ἀνασάνω !... Ἀέρα !... Τίποτε ἄλλο δὲν θέλω...

Ἡ Λύκαινα, ἂν καὶ κινδύνευε νὰ κοπῇ, ἔσπασε μετὰ τὶς γροθιές τῆς τὰ τέσσερα τζάμια ἐνὸς παραθύρου, γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ἔπρεπε πρῶτα νὰ τραβήξῃ ἓνα μεγάλο τραπέζι ποὺ ἦταν μπροστὰ καὶ θὰ περνοῦσε ἀρκετὴ ὥρα.

— Ὡ ! ἀνάστανε !... Τὸ κεφάλι μου ἐλαφρύνει ! φώναξε ὁ Γκαγιάρ ἀναπνεύοντας τὸν δροσερὸ ἀέρα, ποὺ μπηκε ἀπ' ἐξω. Ὡ ! θὰ πέθαινα, γενναία μου Λύκαινα, ἂν δὲν ἦσουν ἐσύ...

— Μήπως πεινᾷς ;

— Ὁχι, νοιώθω μεγάλη ἀδυναμία... Αὐτὸ ποὺ μετὰ σκότωνε

ἦταν ὅτι δὲν εἶχα ν' ἀναπνεύσω

καθαρὸ ἀέρα... Ὁδσκαζα !... Ὡ !

θὰ πάθαινα ἀσφυξία... Ὡ ! τί

τρομερὸ πρᾶγμα !... Μὰ τώρα

ξαναγεννήθηκα... ὅγιχα ἀπὸ

τὸν τάφο, χάρις σὲ σένα !...

— Μὰ τὰ χέρια σου γιατί εἶνε

ασκατεμένα ἔτσι ; ρώτησε ἡ

Λύκαινα.

— Ἡ ἀδερφή μου ἡ Πλωσκὸν

μοῦ τὰ κατακομμάτισε μ' ἓνα

τσεκκοῦρι τὴν ὥρα ποὺ προσπα-

θοῦσα νὰ τοὺς ἐμποδίσω νὰ

καρφώσουν τὸ παράθυρό μου...

— Ὡ ! τὰ σκυλλιά !... Ἐξέ-

ρεις, σκότουν νὰ πῶν στὸν κό-

σμο ὅτι πέθανες ἀπὸ ἀρρώ-

στεια... Ἡ μάνα σου εἶχε ἀρχί-

σει κιόλας νὰ λήθῃ δεξιὰ κ' ἄ-

ριστερὰ πῶς ἦσαν ἐτοιμοθάνα-

τος... Ἀκούς ; Ἡ μάνα σου !...

Αὐτὴ ποὺ σὲ γέννησε !

— Ὡ, μὴ μοῦ τὴν ἀναφέρεις,

σὲ παρακαλῶ, εἶπε ὁ Γκαγιάρ

μετὰ πίκρα.

Ἐπειτα προσέχοντας πῶς ἡ

Λύκαινα ἦταν μούσκεμα, τὴ ρώ-

τησε ἐλαφισίμως :

— Τί ἐπαθες καὶ εἶσαι ἔτσι ;...

Τὰ μαλλιά σου στάζουν νερό...

Εἶσαι μετὰ τοὺς ποικαμίσι... Τὰ ρο-

χα σου εἶνε μουςκιδι...

— Δὲν εἶνε τίποτε... Ἐμαθα

ὅτι κινδύνευες, δὲν θρῆκα θάρ-

Ὁ Γκαγιάρ, κατάχλωμος, φάνηκε στὸ ἀνοιγμά τῆς πόρτας...

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

κα γιὰ νὰ περάσω στὸ νησί καὶ ἦρθα κολυμπώντας.

— Ὡ ! γενναία μου Λύκαινα ! φώναξε ὁ Γκαγιάρ σφίγγοντάς τὰ χέρια τῆς. Μὰ ἐσύ, Θεέ μου, εἶσαι γε-

γωμένη... τρέμεις... Νὰ, ἐκεῖ εἶν' ἓνα ἐπαινετικό σου

Πλωσκός... Πάρ' το καὶ τυλίξου...

— Μά...

— Κάνε, ὅτι σοῦ εἶπα.

Ἡ Λύκαινα φόρεσε τὸ ἐπανωφόρι τῆς Πλωσκὸς καὶ ἐπαι-

νισε κοντὰ στὸν Γκαγιάρ, ὁ ὁποῖος τὴν κύτταζε γοητευ-

καὶ εἶπε :

— Ὡ ! κινδύνευες νὰ πνιγῇς ἐξ αἰτίας μου...

— Καθόλου... Ἀπεναντίας ἔσωσα μὲ δυστυχισμένη νὰ π-

νιγθῶν στὸ ποτάμι...

— Καὶ ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ κοπέλλα τώρα ;

— Κάτω, μετὰ τὰ παιδιά... Προσπαθὸν νὰ τὴν συνεφέρου...

— Καὶ ποῖα εἶνε αὐτὴ ἡ νέα ;

— Ὡ ! νῆξες, τί περιέργη καὶ τί εὐτυχὴς σύμπτωση εἶνε

γιὰ μένα ἡ σωτηρία τῆς. Τὴν κοπέλλα αὐτὴ τὴ γινώσκω ἀπὸ

φυλακὴ καὶ τὴν λάτρευα, ὅσο καμμιὰ ἄλλη στὸν κόσμο... Μὰ

πρέπει νὰ τὴ γνωρίσῃς γιὰ νὰ δῇς τί εἶνε...

— Τότε πάμε κάτω... Ἴσως ἡ φτωχὴ κοπέλλα χρειάζεται τὴ

βοήθειά μας...

— Πάμε, τοῦ ἀπάντησε ἡ Λύκαινα πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ

μπράτσο γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ κατέβῃ τὴ σκάλα...

Πρὶν ἀπ' αὐτοὺς ὁμως ἄς ὁδηγήσουμε τὸν ἀναγνώστη μας κον-

τὰ στὴν Κελαϊδίστρα.

Δ'

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΓΚΡΙΦΦΟΝ

Ὁ Φραγκίσκος κ' ἡ Ἀμαντίνια εἶχαν περὶ μετὰφύγει τὴν Μα-

ριάνθη κοντὰ στὴ φωτιά, στὴν κουζίνα, ὅταν ὁ κόμης ντὲ Σαν-

Ρεμί καὶ ὁ δόκτωρ Γκριφφόν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν περᾶσει μετὰ

θάρρα στὸ νησί τοῦ Χαλαστή, μπήκαν στὸ σπίτι τῶν Γκαγιάρ.

Ἐνῶ τὰ παιδιά ἔρριχναν ξύλα στὸ τζάκι γιὰ νὰ δυναμώσουν

τὴ φωτιά, ὁ δόκτωρ Γκριφφόν εἶχε ἀρχίσει νὰ περιπατῇ τὴν

ἀναισθητὴ νέα.

— Ἡ δυστυχισμένη ! ἔλεγε ὁ κόμης μετὰ λύπη. Εἶνε μόλις δεκα-

εφτὰ χρόνων. Τί λέτε, γιαιτρε ; Πῶς τὴν θρῆσκετε ;

— Ὁ σφυγμὸς τῆς μόλις ἀκούγεται... Εἶνε μελαινισμένη ἀπὸ

κλῆνη... ἀπάντησε ὁ δόκτωρ.

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπί-

δα ; ρώτησε ὁ κόμης ἀπορη-

μένα.

— Πολὺ λίγες ἐλπίδες... Τὰ ὅ-

κρα τῆς εἶνε παγωμένα... Πῶ-

τως ἐγὼ θὰ κάνω τ' ἀδύνατον

δυνατὸ γιὰ νὰ τὴ σώσω...

Καὶ ἀρῶς νὰ κατὰ τὴν

ἀναπνοὴν τῆς νέας, τῆς ὁποίας τὸ

μάγουλο χρωματίζεται ἀπὸ ἓ-

γο ἐλαφρά...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη κατέβη

κ' ὁ Γκαγιάρ σπινθίζοντας

στὸ μπράτσο τῆς Λύκαινας.

Ὁ γιαιτρός καὶ ὁ κόμης ἔ-

βρισαν καὶ τοὺς κύτταξαν ἐπι-

τασμένοι. Ὁ κόμης μάλιστα ἐ-

παινετοῦσε τὴν χλωμίδα τοῦ

ποιοῦ τῆς Λύκαινας καὶ τὰ ἐ-

τασταμένα χέρια τῆς νέας.

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ νέος ;

— Ὁ ἀνδρὸς μου ! ἀπάντησε ἡ

Λύκαινα, κυττάζοντας περι-

να τὸν Γκαγιάρ.

Τότε ὁ κόμης γύρισε πρὸς

τὸν Γκαγιάρ καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐχετε, κύριε, μὴ ἀφύ-

αγυθῇ καὶ ἄνδρα ποὺ εἶ-

δα τὴν ὥρα, ποὺ εἶ-

ζε τὴ φτωχὴ αὐτὴ κοπέλλα

δὰ τὴν ἐξαιρετικὴν τῆς γεννη-

τητα...

— Ἀλήθεια, κύριε, εἶνε ν-

αῖα κ' ἀγαθὴ ἡ γυναίκα μου

ἀπάντησε ὁ Γκαγιάρ, κυττά-

τας τὴ φίλῃ του μ' ἐρασι-

Ε'

ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ ΚΑΙ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ

Ὅπως εἶδαμε σὲ προηγούμενα κεφάλαια, ἡ κόμηςσα Σάρρα, μὴ μπορῶντας μετὰ ἄλλον τρόπο νὰ κάνῃ πάλι δικό της τὸ Ροδόλφο, εἶχε ἀποφασίσει νὰ καταφύγῃ σὲ μὴ μηχανορραφία: Θὰ προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν πρίγκηπα ὅτι ἡ κόρη ποὺ εἶχε ἀποκτιῇ μαζί της δὲν εἶχε πεθάνει καὶ νὰ τὸν ἐξεγέλῃ παρουσιάζοντάς του ὡς κόρη τοῦ μὴ ὀρφανὴ ποὺ θὰ τὴν μάζευε ἀπὸ τοὺς δρόμους. Ζήτησε γι' αὐτὸ, ὅπως εἶδαμε, τὴ συνδρομὴ τοῦ Ζάκ Φεράν, μὰ ὁ συμβολαιογράφος δὲν θέλησε νὰ τὴ βοηθήσῃ. Ἡ Σάρρα, ὥστόσο, δὲν ἀπελπίστηκε καὶ κατέφυγε στὴν Κουκουβάγια, ἡ ὁποία εἶχε ἀπαγάγει κατ' ἐντολήν της, τὴ Μαριάνθη ἀπὸ τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Βουκεβάλ.

Τὴν κάλεσε λοιπὸν στὸ μέγαρό της καὶ τῆς εἶπε :

— Κυρά μου, ἐσύ εἶσαι γυναίκα ἐπιτήδεια, τολμηρὴ καὶ μυσ-

τικὴ...

— Ἐτσι μοῦ φαίνεται καὶ μένα, ἀπάντησε ἡ Κουκουβάγια πρό-

σχαρά. Θαρρῶ πὼς δὲν ἐπῆγε ἀσχημα ἡ ἀπαγωγὴ τῆς κοπέ-

λλας ἀπὸ τὸ Βουκεβάλ... Τώρα θρῖσκεται στὴ φυλακὴ τοῦ Ἀ-

γίου Λαζάρου καὶ δὲν θὰ θγῇ ἀπὸ κεῖ, ἂν δὲν περάσουν δυὸ μῆ-

νες...

— Δὲν πρόκειται τώρα γι' αὐτὴν... Ἀλλὰ γιὰ κάτι ἄλλο...

— Λέγε μου, ὅτι θέλεις. Φτάνει νὰ καταβῇ παρὰδες κ' εἶ-

μαι πρόθυμη νὰ σκοτώσω ὅποιον θέλεις.

Ἡ κόμηςσα Σάρρα δὲν μπόρεσε νὰ καταστείλῃ μὴ κίνησι

ἀήθειας, καθὼς ἔκουσε αὐτὰ τὰ λόγια.

— Ἐσύ, τῆς εἶπε, ποὺ ξέρεις τὴ φτωχολογία θὰ μπορούσες,

φαντάζομαι, νὰ μοῦ θρῖς καμμιὰ κοπέλλα ὀρφανὴ ποὺ νῆχασε

τοὺς γονεῖς της, ἀπὸ μικρῇ. Πρέπει ὁμως νὰ εἶνε ἀράια, στὸ

πρόσωπο, νὰ ἔχῃ γλυκοὺς τρόπους καὶ νὰ μὴν εἶνε παραπάνω

ἀπὸ δεκαεφτὰ χρόνων.

— Μὰ τέτοια ὅπως τὴ ζητᾷς, ἀρχόντισσά μου, εἶνε ἡ Κελαϊ-

δίστρα.

— Ποιὰ Κελαϊδίστρα ;

— Ἡ κοπέλλα ποὺ κλέψαμε ἀπὸ τὸ Βουκεβάλ. Αὐτὴ εἶνε ὁμο-

ρφὴ σὰν τὰ κρύα νερά καὶ δὲν εἶνε παραπάνω ἀπὸ δεκαεφτὰ χρό-

νων... Εἶνε σὰν νὰ τὴν εἶχες παραγγεῖλαι... Αὐτὴν τὴν κοπέλλα

μοῦ τὴν παραδῶσε ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια ὁ Ζάκ Φεράν γιὰ νὰ

τὴν ξεφορτώσῃ.

— Ὁ Ζάκ Φεράν ! ἔκανε ἡ Σάρρα μετὰ φωνὴν τόσο παραγμένη,

ὥστε ἡ Κουκουβάγια τραβήχτηκε πίσω δυὸ θήματα τρομαγ-

μένη.

Συγχρόνως μὴ ἀπέραντὴ χαρὰ ζωγραφίστηκε στὰ χάρα-

κτηριστικά της.

— Τί τρέχει ; Τί ἔχεις, κυρά μου ; ρώτησε ἡ Κουκουβάγια.

— Πέρασαν δέκα χρόνια ἀπὸ τότε ; ρώτησε ἡ Σάρρα.

— Ναί, δέκα χρόνια σωστά.

— Ἦταν μὴ μικρὴ ἐκτὸς κοπέλλα...

— Ναί, ναί... Εἶχε μάτια γαλάζια σὰν τὸν οὐρανόν...

— Καὶ ἦταν ἡ ἴδια... ἡ ἴδια ποὺ κλέψατε ἀπὸ τὸ Βουκεβάλ ;

ρώτησε ἡ κόμηςσα Σάρρα μετὰ ἀγωνία.

— Ναί, ἡ ἴδια... Τὴν πήραμε

ἀπὸ τὸ Βουκεβάλ καὶ τὴν πήγα-

με στὴ φυλακὴ τοῦ Ἀγίου Λα-

ζάρου...

— Ὡ, Θεέ μου ! Θεέ μου !

φώναξε ἡ κόμηςσα Σάρρα, πέ-

φτοντας γονατιστὴ καὶ σφύρον-

τας τὰ χέρια τῆς καὶ τὰ μάτια

τῆς πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἀκατανό-

ητα τὰ θελήματά σου... Γονατί-

ζω μπροστὰ σου... Ὡ ! ἂν μὴ

τέτοια εὐτυχία ἦταν δυνατὴ...

Ἀλλὰ ὅχι... ὅχι... Δὲν μπορῶ ἀ-

</

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ

(Μυστήριο μονόπρακτο, θαλαμένο από
ένα Φλαμανδικό θρύλο του 12ου αιώνας)

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ, ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ, ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ, ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ, ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΚΑΛΟΓΡΗΣΣ. Το έργο διαδραματίζεται σ' ένα μοναστήρι της Βραβάντης, κατά τον 13ο αιώνα. Η σκηνή παριστάνει τους δροσερούς και γαλήνιους κήπους του μοναστηριού. Στο βάθος ένα παρεκκλήσιο, στο βάθος του οποίου φαίνεται ο δώμος της Παρθένου. Γλυκό ανοιξιάτικο δειλινό.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Η Αδελφή Άγγελική, η Αδελφή Μαργαρίτα και η Αδελφή Ρόζα, νέες και δροσερές όλες, περιφέρονται μαζί με μερικές άλλες μοναχές στον κήπο. Μέσα στο παρεκκλήσιο φαίνεται μία άλλη μοναχή που ταχτοποιεί τα άνθη και τα κεριά του θωμού της Παρθένου.

ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Αδελφές, τί απόγινε αυτή η δυστυχισμένη;

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Εύδωκε τάχα ο Θεός να γλυκάνη λίγο τους πόνους της;

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Η αδελφή Βερονίκη ήταν κοντά της. Δεν μπορούσε να τη δώ. Μά έμαθα πως ο πυρετός την άφησε την περασμένη νύχτα, κατά τις τρεις. Φαίνεται σαν να ξαναζωντανεύει. Σήμερα έγραψε... Κ' η αδελφή Βερονίκη της έδωσε, ανάμεσα στ' άλλα και το θαυματουργό χυμό που μόνο αυτή ξέρει να φτιάχνει από βότανα.

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (χαμογελώντας). — Πραγματικά, είνε θαυματουργός αυτός ο χυμός!

ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Τι άλλοκτη περιπέτεια, αδελφές μου, ο έρχομαι αυτής της ξένης στο μοναστήρι μας!

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Ο Θεός την ώδηγησε εδώ για να την σώσουμε... Πέθανε από την κόπωση και την πείνα... Τα κόκαλά της κόντευαν να τριπύσουν την επιδερμίδα της!... Είχε σωριασμένη ανάσπρη στην πόρτα του μοναστηριού μας, σαν ένα συντρίμμι που το φέρονται στη στεριά τα κύματα... Η αδελφή Ουρσούλη μάλιστα ή θυρωρός μας, τη νόμισε για πεθαμένη. Μά η άγια μας ήγουμένη πρόσταξε να την περιουλλέξουμε και να την περιποιηθούμε... Πόσο θα ήθελα να μάθω την ιστορία αυτής της γυναίκας!

ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ. Κι' εγώ... για να σημανέσω περισσότερο τις δυστυχίες της.

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Κι' εγώ... για να ευχαριστήσω το Θ. ο που μās προστατεύει από κάθε δυστυχία.

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Κι' εγώ... για να μάθω!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Η ίδιας κ' η Αδελφή Βερονίκη, λίγο πιο ήλικαμένη με παρουσιαστικό κάπως ασήματο.

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Αδελφές μου, πολύ φλύαρες είστε σήμερα... Αυτό δεν είνε σωστό... Αντί να φλυαρήτε, σαν κοσμικές δεσποινίδες, καλύτερα θα ήταν να προσεύχεσθε...

ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Μιλούσαμε γι' αυτήν την ξένη...

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Τη συμπονόουσα...

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. Προσεύχεσθε γι' αυτήν και σωπαίνετε...

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ (μ' αθωότητα). — Αλήθεια, αδελφή Βερονίκη ο χυμός των χόρτων ο δικός σας την έκανε καλά;

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ (της οποίος το πρόσωπο φωτίζεται ξαφνικά). — Μόλις ήπια το χυμό που της έδωσε, ο πυρετός της έπεσε... Όταν ξανάπε πάλι, η δύναμεις τις ξαναγύρισαν... Και με την τρίτη δόση, ξήγησε τα ρούχα της και τα φόρεσε μόνη της.

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Μά αυτό είνε θαύμα!

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Μήπως είνε η πρώτη φορά που γίνεται αυτό το θαύμα με το χυμό μου!... Και τις προάλλες ο χυμός μου έκοψε τον πυρετό της άγιης ήγουμένης... Θυμάστε; Θυμάται και επίσης την αληγή της αδελφής Ουρσούλης, τους πόνους της άελφης Ναταλίας, το... Γιατί χαμογέλας, αδελφή Ρόζα;

Εκείνη τη στιγμή, η μοναχή που στολίζει το θωμό της Παναγίας μέσα στο παρεκκλήσιο, περνάει άργά, με το κεφάλι σκυφτό, με μάτια χαμηλωμένα.

ΟΛΕΣ ΜΑΖΥ. — Α!... Η αδελφή Βεατρίκη!... Χαίρε, αδελφή μας!...

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ (κιντάζοντας τις). — Ο Θεός μαζί σας, αδελφές μου!... (Προσπύρνει, ενώ όλες την κιντάζουν με βλέμματα γεμάτα σεβασμό).

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Η αδελφή Βεατρίκη είνε ένας άγγελος του ούρανού...

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Όταν αυτή περνάει, νοιώθει κανείς τον ένοτό του καλύτερο.

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Πιό πιστό...

ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Πιό εύτυχισμένο...

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Πιό γλυκό...

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Αισθανόσαστε αυτό το άρωμα που άρρησε στο πέραςμά της;

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Ναι... Ένα άρωμα ρόδων...

ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Όχι, ένα άρωμα βιολέτας.

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Όχι... Ένα άρωμα που δεν μπορεί να προσδιοριστή...

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Ξέρω πως μόνο μερικές άγες έχουν αυτό το χάρισμα... Μά η αδελφή Βερονίκη δεν έχει αναγνωριστή ακόμη άγια...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Η ίδιας και η Άγνωστη, κλειτή, ταρκαμένη, φοχικά ντυμένη.

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Νά η δυστυχισμένη αυτή γυναίκα!

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Έγινε κακά...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (πλησιάζοντας). — Αδελφές μου σάς εύχαρίζω για την φιλοξενία σας...

ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Δυστυχισμένο πλάσμα!... Δεν θα μπορούσε να φύγετε έτσι.

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Πού θα πάτε;

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Περιμένετε τουλάχιστον την άφιξη της άγιης μας ήγουμένης.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (γλυκά κιντάζοντας γύρω της με θύρος δαύτο να φεομένον). — Θα ήθελα να φύγω...

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Δεν είστε ευχαριστήμένη απ' τις περιποιήσεις μας;

Η ΑΓΝΩΣΤΗ. — Είμαι κατασυντημένη γι' αυτές και σ' ευχαριστώ από τα βάθη της ψυχής μου!

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Σας περιμένουν πουνικά!... Έγινε άσχημα!...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ. — Όχι! Δεν έχω κανένα!... Δεν έχω ούτε καρδιά που να με πονάει στον άπέραντο αυτό κόσμο!

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Μείνετε... τουλάχιστον ως διαρκεί η γιομένη...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ. — Δεν μπορώ!... Δεν μπορώ! (Κλαίει...)

Η ΝΕΛΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ (κιντάζοντας την καρδιά). — Ό! το φτωχό πλάσμα!...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (από μέσα της). — Αν ήξεραν!... Αν έδειχναν!... Ό! η άνομινηστική μου ξανάγοντα όλες μαζί... Έχω την γλυκιά των περιστεριών και τα νύχια των γερακιών... Αναρωτιέμαι γλυκά άρώματα αυτών των δέντρων. Τιποτε δεν άλλαξε απ' και πριν σονε δεκατέσσερα χρόνια από τότε... Και η πόρτα, η πόρτα του παρεκκλησίου, απ' όπου ένα δράκον... (Κρύβει το πρόσωπό της μέσα στ' άχρηστα της...)

Όχι, δεν άντέχω πια!... Πρέπει να μάθω... Η αδελφή Βερονίκη με περιμένει... Αυτή ήταν εδώ και πρό δεκατέσσερα χρόνια... Μά αυτές η νεαρές αδελφές ήσαν ακόμη μικρές παιδικές. Δεν θα ήσαν σ' αυτόν τίποτε... (Ανατά). Αδελφές μου...

Οι νεαρές αδελφές που είχαν αποκαρνηθεί διαρκώς άρρηκτα την άγνωστη στις άνειροπολήσεις της, την έσπασαν...

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Τι μπορούμε να κάνουμε γι' αυτό το άνακουφισμένο!...

ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Πάγετε να κοιτάτε... Προσπαθήσουμε για σάς... και η Παναγία θα σάς βοηθήσει...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ. — Η Παναγία!...

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Δεν προσεύχεσθε στη Παναγία;

Η ΑΓΝΩΣΤΗ. — Ό! ναι, προσεύχομαι... και θέλω...

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Τότε γιατί ν' απελευθερώστε...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (για κοινωνίας το κεφάλι της). — Δεν έχετε άκοιψει για τα γλυκά της θαύματα...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (για κοινωνίας το κεφάλι της). — Έδω έλες η μέρες είν' ώριμες, άγες και καθαρές... τις χάνωτες ένός ορίζον...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ. — Η ιστορία αυτή έγινε πρό δεκατέσσερα χρόνια...

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Εμείς τότε είμαστε άδεια και μακριά...

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Η αδελφή Βερονίκη με έλεγε πως...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ. — Όχι... Άκούστε... Υπόχρεο είμαι...

τη μοναχή... Η αδελφή Βεατρίκη...

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Ναι, η αδελφή Βεατρίκη. Το ξέρουμε... Μά θέλετε να πείτε για την αδελφή Βεατρίκη;

Η ΑΓΝΩΣΤΗ. — Μου είπαν πως έφυγε κρυφά... κάπου δράκον... για ν' ακολουθήσει έναν άντρα... Κι' από τότε δεν την ξαναείδα καν...

Η ΜΟΝΑΧΕΣ (όλες μαζί, δαίζοντας μία κρανή). — Ό! δ! δ! Αναρωσιάζονται και φευγουν σαν τρομαγμένα περιστέρια...

Η ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ (πλησιάζοντας). — Τι συμβαίνει;

Η ΜΟΝΑΧΕΣ (όλες μαζί). — Α! αδελφή μας!... Άγαπητή μας αδελφή!... Ο Πονηρός!...

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ (κιντάζοντας γύρω της τρομαγμένη). — Ο Πονηρός...

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Ό!... Κατηγόρησαν την αδελφή Βεατρίκη ότι έφυγε ένα δράκον απ' το μοναστήρι μ' έναν άνδρα!... Φρίκη!...

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Πιώς τόλμησε να το πη αυτό;

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (τρέμοντας και αποφασιστικά). — Έγώ! Έτσι μου έλεγε...

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Νομίζω πως παραπλώς! Μή λένε τέτοια πράγματα για μία άγια αδελφή!... Άλλοιως θα σ' πετάξω έξω...

Η ΑΔΕΛΦΗ Βεατρίκη, δεκατέσσερα χρόνια τώρα που βρίσκεται εδώ, δεν παραμείνε τα άγια καθήκοντά της, ούτε για μία στιγμή... Δεν υπάκουσε ποτέ σε κανένα απ' αυτήν σε όλα τα μοναστήρια της Φλάνδρας και της Βραβάντης...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (από μέσα της). — Τι άκοιού; Μήπως τρελλιάθηκα!... (Φέρνει το χέρι της στο μέτωπό της).

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Σε συγχωρώ επειδή έχεις πυρετό... Ζήτησε συγχώρηση από το Θεό, γιατί είπες τέτοια φριχτά λόγια...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (τρέμοντας). — Όστε η αδελφή Βεατρίκη είνε... ένα άδικο έδω!

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Και βέβαια είνε!

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (δείχνοντας της μακριά την αδελφή Βεατρίκη). — Κιντάχτε!

Η αδελφή Βεατρίκη εισπλη, περνάει στο βάθος του κήπου. Η άγνωστη σηκώνεται και την κιντάζει με άπεριόριστη κατάντηξη.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (από μέσα της). — Όνειρεύομαι χωρίς άλλο... Ό! Πι άρκεσθ' άκου! Η αδελφή Βεατρίκη!... Ναι!... Ναι!... Τα χρόνια μίλας την άλλαξαν!... Μονάχα το χρώμα της έγινε πιο κλειστό...

Το άσπασμα, τα χαρακτηριστικά, το περίπτεμα δεν άλλαξαν... Έτσι ήσαν, έτσι ήσαν... και τότε (Η μοναχές άφίοναν, μία-μία, το πριβάτι). Η μέρα σβίνει. Η άγνωστη, βλέποντας πως έμεινε μόνη, περφαίνοσται).

Ό! Θεέ μου!... Αν άνειρεύομαι, έστειλέ με!... Η καρδιά μου κοιμιάζεται... Αν είμαι άκόμα το άδικο, το άγνο πλάσμα που παρελθόντος, έστειλέ με!... Αν αυτά τα φριχτά δεκατέσσερα χρόνια ήσαν ένα όνειρο; Έστειλέ με!... Ό! έρχεται! (Παραμένει γονατιστή, άσπρη κιντάζοντας την αδελφή Βεατρίκη που πλησιάζει από το βάθος του κήπου).

Αν έβλεπα μία πτωμένη να πλησιάζει... δεν θα κινιάζομουν τόσο!... Πως μπορώ να βλέπω τον έαυτόν μου να πλησιάζει έμένα την ίδια!... (Η αδελφή Βεατρίκη πλησιάζει άσπρη).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ, ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ

Η αδελφή Βεατρίκη πλησιάζει κ' άγνίζει την άγνωστη. Εκείνη πετίζεται άσπρη και τρεμάται πίσω τρομαγμένη.

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ. Βεατρίκη!

ΑΓΝΩΣΤΗ. — Ό μυστηριώδες φάσμα!... Με έρεεις κομμάτι!... Άκούσε όποιος κ' άν είπα!... Άκούσε με!... Η καρδιά μου άνοίγει σαν πληγή. Ναι! Βεατρίκη είνε το όνομά μου. Πρό δεκατέσσερα χρόνια ήμου μοναχή σ' αυτό το μοναστήρι... Μά ο Σατανάς μ' έβαλε σε πειρασμό... Αληθινήσ τους όρκους μου και θέλω να φύγω ακολουθώντας έναν άσπρη που άγαπούσα... Έδωλά τα όνα ρούχα μου... Τα άπόδωσα σ' αυτόν το θωμό... (Δείχνει το θωμό της Παναγίας στο βάθος της εκκλησίας). Κοίμησα τα κλειδιά μου στο άγαλμα της Παρθένου, γιατί έκανα καθήκοντα σκευοφύλακος...

Κι' έφυγα... έφυγα ακολουθώντας αυτόν που άγαπούσα και που με παρακάλεσε σ' αυτόν τον κόσμο... Ό δαίμονας με έλε κυριεύσει!... Από τότε η άσπρησ μου ήσαν άναρτήματες κ' άδαμαστές μου τρομαρές... Έχασα το Θεό... Και όμως, ποτέ μέσα

στα δεκατέσσερα αυτά χρόνια, δεν έπαυα ποτέ να έπαικώμαι την Παρθένο Μαρία. Άλλοιμονο!... Πως μπορεί να με συνδράμη έμένα την επίορμη και την άμαρτωλή!...

ΒΕΑΤΡΙΚΗ. — Βεατρίκη! Θάρος!... Η μετάνοια εξαγνίζει όλες τις άμαρτίες.

ΑΓΝΩΣΤΗ. — Ό! αν η μετάνοια μπορούσε να εξαγνίσει και τις δικές μου! Τώρα βέβαια θα προτιμούσα να μω κόμουν το κεφάλι με μία ρομφαία παρά να ξανακόμω τα σφάλματα του παρελθόντος...

Έκλαψα γι' αυτά μέρα και νύχτα και τα δάκρυα τών ματιών μου στέγνωσαν... Τότε, ένοιωσα την επιθυμία να ξαναδώ το μοναστήρι... Αυτό ήταν για μένα ένας φόβος και μία έλπίδα συγχώρον... Μά δίκα, σαν αυτή που μās θανατίζει στον πυρετό... Πιώς θα μπορούσε να μ' άναγνωρίσει σκευατεμένη και άδεια, όπως είμαι!... Όπως το πληγωμένο πουλί ξαναγυρίζει στη φωλιά του, σβήθηκα ως έδω. Πεπάτησα σε δρόμους μεγάλους και γεμάτους πέτρες... Ζητιανεύοντας το φως μου, Ένα βράδυ, άποκαμμένη, σωριάστρια τέλος στην πόρτα αυτού του μοναστηριού. Ηέλα να το ξαναδώ και να κλάψω χωρίς να με δούν. Μά η δύναμεις μου μ' έγκωτέλασαν και λυποθύμισα. Όταν συνήλθα, είδα τις μοναχές που με είχαν μωσέψει, να με περιτοάζουν. Άναγνώρισα άκοιτες απ' αυτές!... Μά καρδιά δεν μ' άναγνώρισε έμένα. Μά ποιά είσαι εσύ!... Ό! ποιά είσαι!... Ποιά είσαι εσύ που πήρες τη θέση μου εδώ μέσα και το πρόσωπό μου; Είσαι το φάντασμα της άρετής μου και της άγνότητάς μου; Είσαι η συνέλησή μου!... Η είσαι ένα όνειρο, μία παρελθούσα του πυρετού μου!... Έλεος, μίλα μου!...

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ. — Βεατρίκη... Ξαναπες την προσευχή που έλεγες κάθε βράδυ...

ΒΕΑΤΡΙΚΗ. (Προσέχεται κιντάζοντας την αδελφή Βεατρίκη, σαν μαγνητισμένη από τη γλυκιά της φωνή). Η Παρθένο Μαρία, άσπρη και άμωμη, προσέχου για μās που καταρνούμε σε σένα.

Άμωμος μία ούρανια λάμψη ανώταται σαν φωστέρνας γύρω απ' το κεφάλι της αδελφής Βεατρίκης κ' η Βεατρίκη άκούει αυτά τα λόγια να δαύουν από το στόμα της:

«Γυναίκα, έθρήνησε τόσο, ώστε η Μαρία σε λυπήθηκε κ' εύδωκε να ζητήση από τον Υιό της τη συγχώρησόν σου... Βιάσου να ξαναάρθεις τη θέση σου σ' αυτό το μοναστήρι... Όλα τα ρούχα σου, θα τα βρεις έπάνω στο θωμό: τον πέπλο σου, το φόρεμά σου, τα σανδάλια σου. Μπορείς να τα φορέσεις άφοβα, εύχαριστώντας την Παρθένο Μαρία... Τα κλειδιά της εκκλησίας που τα κρέμασες μισράτα στην εικόνα της άμωμής σου με τη μετάνοια και μη μιλήσης σε κανέναν, έκτος από τον πνευματικό σου, για το θαύμα που έγινε για σένα... Κανείς, μέσα σ' αυτά τα δεκατέσσερα χρόνια δεν άντελήθηκε την άπουσία σου... Η Παναγία σε λυπήθηκε τόσο, ώστε έστειλε τη μορφή σου κ' έκανε όλα τα καθήκοντά σου σ' αυτό το μοναστήρι, περιμένοντας σε πάντα να ξαναγυρίσης... Νά τί έκανε για σένα η βασίλισσα των ούρανών...»

ΒΕΑΤΡΙΚΗ (έκστατική). — Ό ούρανια μητέρα!... Καταργώ των άμαρτιών!... Άδυσσος καλωσύνης!...

Η άσπρη της μοναχής θάλανετα, υπερδύεται, χάνεται μυστηριώδως. Η αδελφή Βεατρίκη ξαναβρίσκει μόνη...

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Η ΒΕΑΤΡΙΚΗ, μόνη

ΒΕΑΤΡΙΚΗ. Ήταν τάχα όνειρο;... Ένα γλυκό όνειρο μετά τον έμιάση;... Όχι!... Εκείνη ήταν έδω σ' αυτή τη θέση. Η φωνή της από γλυκιά από μία μακριά μελωδία άντηξε άδεια στ' άτιά μου... Ένα άρωμα άγνωστό στη γη κυματίζει στ' άχρηστα των θημάτων της... Η Παρθένο Μαρία πήρε τη μορφή μου, τη μορφή της αδελφής Βεατρίκης... Η Παρθένο Μαρία, γλυκιά ύπομνητική, περιμένει την επιστροφή μου έδω, δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια!... Αν δεν με ξαναέλας ένα όνειρο, θα ξαναβάρ τα ρούχα μου της μοναχής! (Μπαίνει στο παρεκκλήσιο και κιντάζει με άγνωση έπάνω στο θωμό). Θαύμα! Νά τα ρούχα μου! Με πρόσταξε να το ξαναφορέσω!... Άς γίνη το θέλημα της και είνε το όνομά της εύλογημένο ές τους αιώνας των αιώνων!...

Φοράει τα ρούχα της μοναχής και γονατίζει μπρος στο θωμό ευθισμένη σε μία άπέραντη έκσταση...

ΦΩΝΕΣ ΑΓΓΕΛΩΝ (από τον θωμό του θωμό). — Χαίρε, Μαρία Κεχαρισμένη!... Χαίρε!... Χαίρε!...

ΑΥΑΙΑ

Χαίρε Μαρία Κεχαρισμένη.

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ περίφημη γόησσα Τζόαν Κράουφορντ, ἀνάμεσα στὸν Ρομπέρτ Μονγκόμερι καὶ στὸν Κλάρκ Γκέμπλ. ὅπως ἐμφανίζεται στὸ φιλμ: «Ἡ γυναίκα εἶνε ἀσπότη...»

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ Μαργκό, ἓνα ἀπὸ τὰ νέα ἑστέρας τοῦ Χόλλυγουντ, σὲ μιὰ ὑπέροχη ἐμφάνισί της στὸ φιλμ «Οὐ Ρομπέρτ τὸν βασὸν στὸ Ἐλδοράδο»

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ C. LETAULT

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Θεία της 'Αδριανή, στο εξοχικό τους σπίτι στο Μαλβόλ, ένα σπίτι απομονωμένο κι' ερημικό. 'Εκεί όμως συμβαίνουν περίεργα πράγματα, που έχουν τρομοκρατήσει τους ενοίκους του, οι οποίοι βρίσκουν κάθε τόσο καρφωμένα αέ διάφορα μέρη του σπιτιού κομμάτια λευκού χαρτιού με μαύρους σταυρούς επάνω! Τι είναι αυτόι οι σταυροί; Ποιάς μυστηριώδους κι' άδρατος έχθρας θέλει να τρομοκρατήσει την οικογένεια Φαθρέϊν; Κανείς δεν μπορεί να εξηγήσει τίποτε. Το πρώτο θράδυ της άφιξης της Ντενίλ, καθώς η νέα και η θεία της αποσύρονται για να κοιμηθούν, ακούει έξω από την πόρτα ενός δωματίου, που ο θεός Σουλβάν, ερασιτέχνης γλύπτης και ζωγράφος χρησιμοποιεί ως ατελιέ, ν' ανοιγοκλείνει με πάταγο. 'Ωστόσο η πρώτη νύχτα περνάει χωρίς να συμβεί τίποτε το έκτακτο. Μά το δεύτερο θράδυ, καθώς η Ντενίλ κ' η θεία της ξαναγυρίζουν στο σπίτι αντιλαμβάνονται, ότι ο Σουλβάν Φαθρέϊν έχει εξαφανιστεί. Δεν ξέρουν τί να υποθέσουν, όταν ξαφνά η θεία 'Αδριανή κυττάζει ένα παράθυρο, θγάζει μια κραυγή φρίκης. 'Η Ντενίλ τρέχει και κυττάζει κι' αυτή και βλέπει τον θεό της κρεμασμένο έξω απ' το παράθυρο. Σέ λίγο, ενώ η δυο γυναίκες βρίσκονται κλεισμένες στο διπλανό δωμάτιο, η υπηρέτρια τρέχει και τους αναγγέλλει πως το πτώμα εξαφανίστηκε. Συγχρόνως δέ μυστηριώδη χτυπήματα ακούγονται στην πόρτα του σπιτιού...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
Τα χτυπήματα εξακολούθησαν άρκετη ώρα... Κι' όσο άνηχοσαν, ή τρεις γυναίκες μαζεύνονταν τρομαγμένες ή μία κοντά στην άλλη... 'Επειτα τα χτυπήματα άρραιώσαν και στο τέλος έπαψαν ν' ακούγονται.

Τί καινούργιο μυστήριο ήταν αυτό πάλι;

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΤΑΒΕΡΝΙΕ

Στις όχτώ το πρωί, ο άνακριτής κ. Φεγιέ βρισκόταν στη θύλα των 'Εφτά Δρόμων. Τον συνόδευε ο γραμματέας του και ο αστυνομικός επιθεωρητής Ταβερνιέ.

Η 'Αδριανή Φαθρέϊν τους δέχτηκε αίσως. Παρουσιάστηκε πτόν άνακριτή αλύγιστη στον πόνο της, με τα χαρακτηριστικά σκληρά, καταβάλλοντα μια μεγάλη προσπάθεια θελήσεως για να συγκρατήσει την ταραχή της.

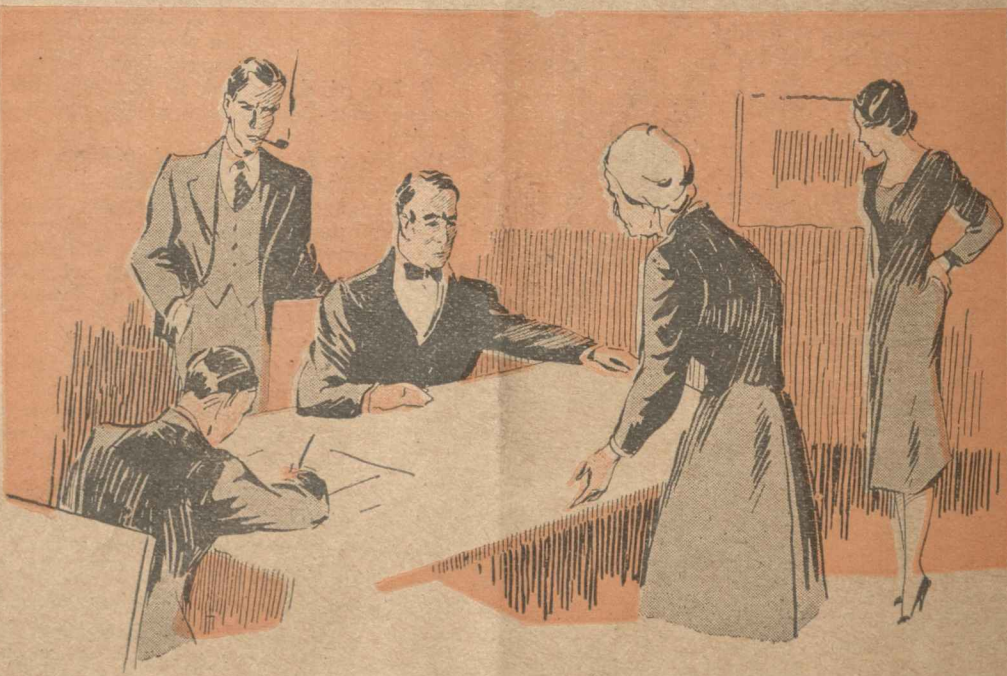
— Πέστε μου, κυρία, τί ακριβώς συνέβη; τη ρώτησε ο άνακριτής. Είμαι ήδη ένήμερος των μυστηρίων των άπειλών, των οποίων ο σύζυγός σας και σεις είσαστε το αντικείμενο.Θά ξαναμιλήσουμε σχετικάς αργότερα. Ποιά ώρα άνακαλύψατε το πτώμα;

— Θά ήταν ή ώρα πάνω - κάτω, έξη το θράδυ. Μόλις είχαμε ξαναγυρίσει ή άνεψιά μου κι' έγώ, από τό Μαλβόλ.

—Με συγχωρείτε, πού σας κάνω να θυμάστε τα φριχτά αυτά πράγματα. 'Επειδή λοιπόν την ώρα εκείνη είχε νυχτιάσει πιά, ής παρακαλώ να μου πείτε αν είδατε καθαρά.

Η θεία 'Αδριανή τέντωσε τα μάτια της και, με βλέμματα γεμάτα φρίκη, φάνηκε σαν ν' άνακαλούσε κάποια τρομερή όπτασία.

— Είστε σίγουρη, τη ρώτησε ο άνακριτής, ότι άναγνωρίσατε αυτόν που ήταν κρεμα-

— Πέστε μου, κυρία, τί ακριβώς συνέβη; ρώτησε ο άνακριτής.

σμένος έξω από το παράθυρο, το σύζυγό σας;

Η θεία 'Αδριανή δεν ευστάσε ούτε ουίχη και άπάντησε:

— Μάλιστα, κυρία... 'Ηταν αιώος... 'Ιον έλεω άκόμα.

'Εκρυψε το προσωπό της μέσα στα δυο μακρὰ κ' ίσχυα χείρια της που έτρεμαν, σαν να ήθελε να ιδώσει αυτή τη φριχτή όπτασία κι' έπροσέφερε:

— 'Ιά μάτια του κυτούσαν τον ούρανό και το χέρι του κρεμόταν πλάι στο τζάμι...

— Η δεσποινίς άνηψιά σας τον είδε κι' αυτή;

— Μάλιστα, κυρία... Δεν ήρκα τη συναμ να την έμπούσα να κυττάξη... 'Επεςα κάτω... 'Ιόν άναγνώρισε κ' ή Σουλβία, ή υπηρέτρια μας...

— Θα δω την υπηρέτριά σας και θά τη ρωτήσω... Τη στείλατε άμέσως να φωνάξη τον γειτόνά σας, τον κ. Σανέ; Δεν εί'

έτσι;

— Μάλιστα, άμέσως.

— 'Επειτα μείνατε άκόμα στην κάμαρή του κ. Φαθρέϊν;

— Όχι, κύρια. Μόλις ή υπηρέτρια έφυγε, κλειστικά με την άνηψιά μου στην κάμαρή μου. Όταν ή Σουλβία ξαναγύρισε, μεζώ με τον κ. Σανέ, ήρθε στην κάμαρή μου και τρομαγμένη μεζώναζε ότι το πτώμα του συζύγου μου είχε εξαφανιστεί. Το σχοινί, απ' τό οποίο κρεμόταν, ήταν κομμένο...

— Ασφαλώς θά σκεφθήκατε πολύ, σχεικά με την εξαφάνισή αυτή. Γιάς την έξηγεíte; ... Ποιό συμφέρον είχαν οι μυστηριώδεις δολοφόνοι να εξαφανίσουν το πτώμα του κ. Φαθρέϊν;

— Δεν ξέρω, κύρια... Κουράστηκα πιά να σκέφτομαι... 'Ορες-όρες, μου φαίνεται ότι θά τρελλαθώ... Δεν τους έρτανε ότι τον σκότωσαν; ... 'Αλλά και τον εξαφάνισαν!...

— Αποκλείετε τό ένδεχόμενο της αυτοκτονίας;

— Μάλιστα, κύρια! Άπάντησε άδιστακτα ή θεία 'Αδριανή. 'Ο Σουλβάν δεν αυτοκτόνησε.

— 'Ο κ. Φαθρέϊν, όπως μου είπαν, φαινόταν πολύ καταβεβλημένος, τον τελευταίον καιρό, εξακολούθησε ο άνακριτής. Δεν έβγαίνει σχεδόν καθόλου έξω... 'Ασφαλώς αυτό θα συνέβη πτόπιν των μυστηριωδών άπειλών...

— Μάλιστα, κύρια, ήταν καταβεβλημένος. Μά ούτε για μιά στιγμή ή ιδέα της αυτοκτονίας δεν του πέρασε από τό μυαλό. Σας θεοβαίνω, κύρια, πώς δολοφονήθηκε... και...

Η θεία 'Αδριανή χαμήλωσε τη φωνή της για να πη:

— ... και ασφαλώς ή ίδια τύχη με περιμένει και μένα! ... Καά άνατρίχιασε σύγκορμη.

— 'Ο άνακριτής την κυττάζε μιά στιγμή κι' έπειτα σημάθηκε και της είπε:

— Εύαρεστηθήτε, κυρία, να μ' όδηνήσετε στην κάμαρή του κ. Φαθρέϊν.

Η θεία 'Αδριανή, χωρίς να πη λέξι, διευθύνθηκε πρώτη προς τη σκάλα που οδηγούσε στο άπάνω πάτωμα.

— Τό σπίτι σας ρωτίζεται άσχημα, παρατήρησε ο άνακριτής καθώς ανέβαινε έσπασω της τη σκάλα.

Η ημέρα ήταν γαλήνια. Ψιλή-ψιλή, έξω άφινσε να πέφτι βροχή.

Όταν έφτασαν στη κάμαρή του κρεμασμένου, ο άνακριτής ρώτησε:

— Μήπως μετακινήθηκε τίποτε ο' αυτήν την κάμαρη;

— Όχι, κύρια, άπο τίνας τίποτε.

— 'Ο άστυνομικός έπιθεωρητής Ταβερνιέ έβρισκε τό παράθυρο και ύψιστα για μιά στιγμή την άκρη του σχοινιού που κρεμόταν έκείνα έξω.

'Επειτα, ο άνακριτής ρώτησε την κ. Φαθρέϊν.

— 'Εσείς λοιπόν εννοείτε κλειστή με την άνηψιά σας στο δωμάτιό σας και ή υπηρέτρια

σας άπελήφθη την εξαφάνισι του πτώματος... Γύση ώρα έλειπε ή υπηρέτρια;

— Ένα τέταρτο της ώρας περίπου.

— 'Ο Ταβερνιέ έπενέθη τότε και παρατήρησε:

— Περισσότερο δηλαδή απ' όσο χρειάζονταν... 'Ωστόσο δεν έστειλε μόνο να κόψουν τό σχοινί... 'Επρεπε να εξαφανίσουν και τό πτώμα...

Και άπευθυνόμενος με τη σειρά του στη θεία 'Αδριανή, τη ρώτησε:

— Δεν άκούσατε τίποτε κατά τη διάρκεια της άπουσίας της υπηρέτριας σας;

— Όχι, κύρια...

— Κουθενιάξατε στο διάστημα αυτό με την άνεψιά σας, δεν εί'

έτσι;

— Μόλις άλλαξαμε μερικές λέξεις.

— Κι' όμως, εξακολουθήσε ο άστυνομικός, τό πτώμα μετέβη, την ώρα που έλειπε ή υπηρέτρια, ο' αυτό έδώ τό δωμάτιο. 'Επειτα, γιά να τό θγάλουν έξω, θά τό κατέβασαν κάτω...

— 'Η...

— 'Ο Ταβερνιέ στάθηκε και κυττάζε έξω απ' τό παράθυρο.

— 'Η; τόν ρώτησε ο άνακριτής.

— 'Η έκοιμον τό σχοινί κι' άφηναν τό πτώμα να πέσει κάτω στο έδαφος. Τό ύψος αυτού του παραθύρου είναι τέσσερα μέτρα. Εν τούτοις περιπτώσει πρέπει να φαινώνται ίχνη σ'ό χώμα. Πώς μιά στιγμή να δώ...

Και κατέθηκε κάτω.

— 'Ο άνακριτής έν τώ μεταξύ ρωτούσε:

— Τό συρτάρι αυτού του γραφείου ήταν άνοιχτό έτσι;

— Ναι, ξαφνιστικά μάλιστα θάλεποντάς τό άνοιχτό, όταν μπήκα έδώ μέσα... Νά και τό χαρτί με τό σταυρό... Είναι τό ένατο που λαβαίνουμε...

— 'Ο άνακριτής κ. Φεγιέ πήρε τό χαρτί και τό εξέτασε προσεχτικά. 'Ο σταυρός ήταν χαραγμένος ο' αυτό μ' άδεξιότητα.

Την ίδια στιγμή, ο έπιθεωρητής Ταβερνιέ ξαναγύρισε και εί-

πε:

— Δεν υπάρχουν ίχνη σ'ό έδαφος κι' αυτό με ξαφνιάζει... Τό χώμα δεν είναι καθόλου σκληρό κι' ένα σώμα, πέφτοντας κάτω, θ' άφινε χωρίς άλλο ίχνη. 'Εξ άλλου, άν έπληρυν τό πτώμα και τό έδαφος ο' αυτήν την κάμαρη, ο θόρυβος θ' άκούγόταν από τη διπλανή κάμαρη, όπου βρίσκονταν ή κ. Φαθρέϊν με την άνηψιά της.

— Δεν άκούσαμε τίποτε! Ήσθανθεβαίωσε ή θεία 'Αδριανή. 'Η παρατήρησή μου θέβαια ήταν μεγάλη. Μά μπορείτε να ρωτήσετε και την άνηψιά μου.

— Θα ήμουν εύτυχης πράγματι, είπε ο άνακριτής, να της ύποβάλω μερικές έρωτήσεις.

— Ένώ ή θεία 'Αδριανή πήγαινε να φέρη τη Ντενίλ, ο έπιθεωρητής Ταβερνιέ είπε με σιγαλή φωνή:

— Η εξαφάνισι του πτώματος με έκπλήττει περισσότερο από τη δολοφονία. Οι δολοφόνοι, γιατί ένας άνθρωπος μόνος δεν θά μπορούσε να τό κόνη αυτό, έδρασαν με ταχύτητα και τόλμη...

Συλλογίστηκε ότι ή υπηρέτρια έλειψε μόνονα ένα τέταρτο... 'Επρεπε να τραβήξουν τό πτώμα ο' αυτήν την κάμαρη, να κόψουν τό σχοινί, να σύρουν τον κρεμασμένο και να τον κατεβάσουν κάτω. 'Αλήθεια, πού είναι δειμένο τό σχοινί;

Ετοιμάστηκε να κυττάξη από τό παράθυρο, με την ίδια στιγμή ή θεία 'Αδριανή ξαναγύρισε μαζί με τη Ντενίλ.

— 'Ο άνακριτής ρώτησε τη νέα ή οποία ήταν έλαφρειακά χλωμή:

— Άναγνώρισατε, δεσποινίς, έντελώς, τό θείο σας;

— Μάλιστα, κύρια.

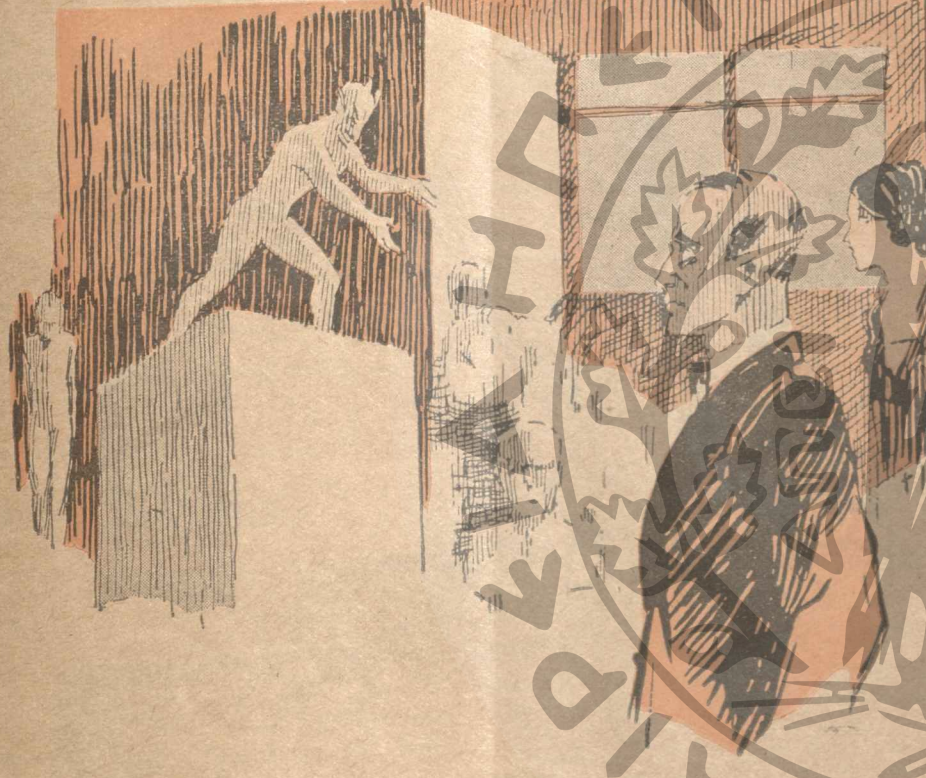
— Είσθε απόλύτως έβέβαιη ότι δεν γελαστήκατε;

— Όχι, κύρια.

— Μήπως, επάνω στην παρατήρησή σας, πέσατε θύλα οφθαλμοπάτης;

— Όχι, τόν άναγνώρισα καλά, γιατί στην άρχή δεν είδα τίποτε και κόλλησα τό πρόσωπό μου επάνω στο παράθυρο γιά να κυττάξω έξω...

— Τό πτώμα του κάλυψε και τό χέρι του άγγιξε τό τζάμι...

Τό άτελιέ ήταν ένα άπέραντο δωμάτιο, γεμάτο αγάλματα

Η φωνή της νέας έτρεμε. 'Ο Μωρίς Ταβερνιέ τη ρώτησε:

— Κατά τις στιγμές που έπακολούθησαν, την ώρα δηλαδή που βρισκόσαστε κλεισμένες με τη θεία σας στη διπλανή κάμαρη δεν άκούσατε τίποτε;

— Τίποτε ως την έπιστροφή της Σουλβίας. 'Επειτα ή Σουλβία ήρθε και μάς είπε ότι τό πτώμα του θείου μου, δεν ήταν πιά εκεί.

Και ή νέα κυττάζε τό παράθυρο με φόβο.

— 'Ο άνακριτής, άπευθυνόμενος καιόπιν προς την 'Αδριανή Φαθρέϊν, τη ρώτησε:

— 'Επισκεφθήκατε όλα τά δωμάτια, γιατί ασφαλώς αυτοί που εξαφάνισαν τό πτώμα δεν μπορούσαν παρά να βρίσκονταν μέσα στο σπίτι;

— Μάλιστα, κύρια... 'Επισκέφθηκα όλα τά δωμάτια...

— 'Υπάρχει σοφία στο σπίτι;

— Μάλιστα, κύρια. Βρίσκεται ακριβώς πάνω απ' αυτά τά δύο δωμάτια.

— Κατά πάσαν πιθανότητα, τό σχοινί θά είναι δεμένο ο' αυτήν τη σοφία. Θα ήθελα να θεοβαινώ, είπε ο Ταβερνιέ.

Και άνέβηκε επάνω, ακολουθούμενος από όλους τους άλλους.

Η σοφία ήταν πολύ στενή και χαμηλή. Πραγματικά, ο' ένα από τά δοκάρια της ήταν δεμένο τό σχοινί. 'Εβγαίνει από τό φεγγύγι κι' ακολουθούσε την κλίσι της στέγης.

Όταν ξανακατέβηκαν κάτω, ο άνακριτής ρώτησε τη θεία 'Αδριανή:

— 'Ο κ. Κορντιέ, ο θεός σας πο μένει μαζί σας, δεν άντελήφθη τίποτε;

— Όχι, κύρια.

— Μου φαίνεται πως μου είπατε ότι έχει να σηκωθή απ' τό κρεβάτι του πολλές ήμέρες τώρα;

— Μάλιστα, κύρια, δεν σηκώθηκε καθόλου πρό δέκα ήμερών. Θέλετε να τόν δήτε;

— Όχι, δεν θά τόν άνησυχώσω. Μά θέλω να ρωτήσω την υπηρέτριά σας... 'Ας κατέβουμε κάτω...

Όταν κατέβηκαν στο ισόγειο, ο κ. Φεγιέ έκανε στη Σουλβία την ίδια έρώτησι που είχε κάνει και στη Ντενίλ. Και ή φτωχή γυναίκα του άπάντησε:

— Μάλιστα, κύρια, άναγνώρισα τόν κ. Φαθρέϊν και μου φαίνεται ότι θά τόν βλέπω έτσι όπως τόν είδα τη στιγμή εκείνη ως τό θάνατό μου...

— Όταν ή υπηρέτρια άπεύρθη, ή θεία 'Αδριανή είπε: ...

— Την περασμένη νύχτα, επί άρκετη ώρα, δυνατά χτυπήματα άκούγόντουσαν στην πόρτα μας...

— Δεν κατεθήκατε να δήτε;

— Όχι, δεν τόλμυσα... Και πρίν, είχαμε άκούσει τά ίδια χτυπήματα, μά πιο μακρυνά... πιο ύπόκοφα... 'Θάλεγε κανείς πως κάποιος χτυπούσε μ' ένα μεγάλο τσεκούρι τά δέντρα έδώ γύρω... 'Ηταν τόσος ο κρότος, ώστε τράνταζε τους τοίχους του σπιτιού.

Κανέννας δεν είπε τίποτε... Κατόπιν ο άνακριτής βγήκε στο διάδρομο που διέσχίζε τό ισόγειο.

— Όλες ή κάμαρες, ρώτησε, άνοιγουν ο' αυτό τό διάδρομο...

— Μάλιστα, όλες...

— Ποθ' βρίσκεται τό άτελιέ του κ. Φαθρέϊν;

— Στην άκρη αυτού του διαδρόμου...

— Έχετε την καλωσύνη να μου το δείξετε;

— Η θεία 'Αδριανή προηγήθηκε και ή Ντενίλ άκολούθησε τη συνοδεία.

Θα έβλεπε ή νέα τέλος αυτό τό άτελιέ, όπου ή θεία της της είχε απαγορεύσει να μπη μόνη. Αλλά ή έπίσκεψις την τρόμαξε κυριολεκτικά τάς φορές.

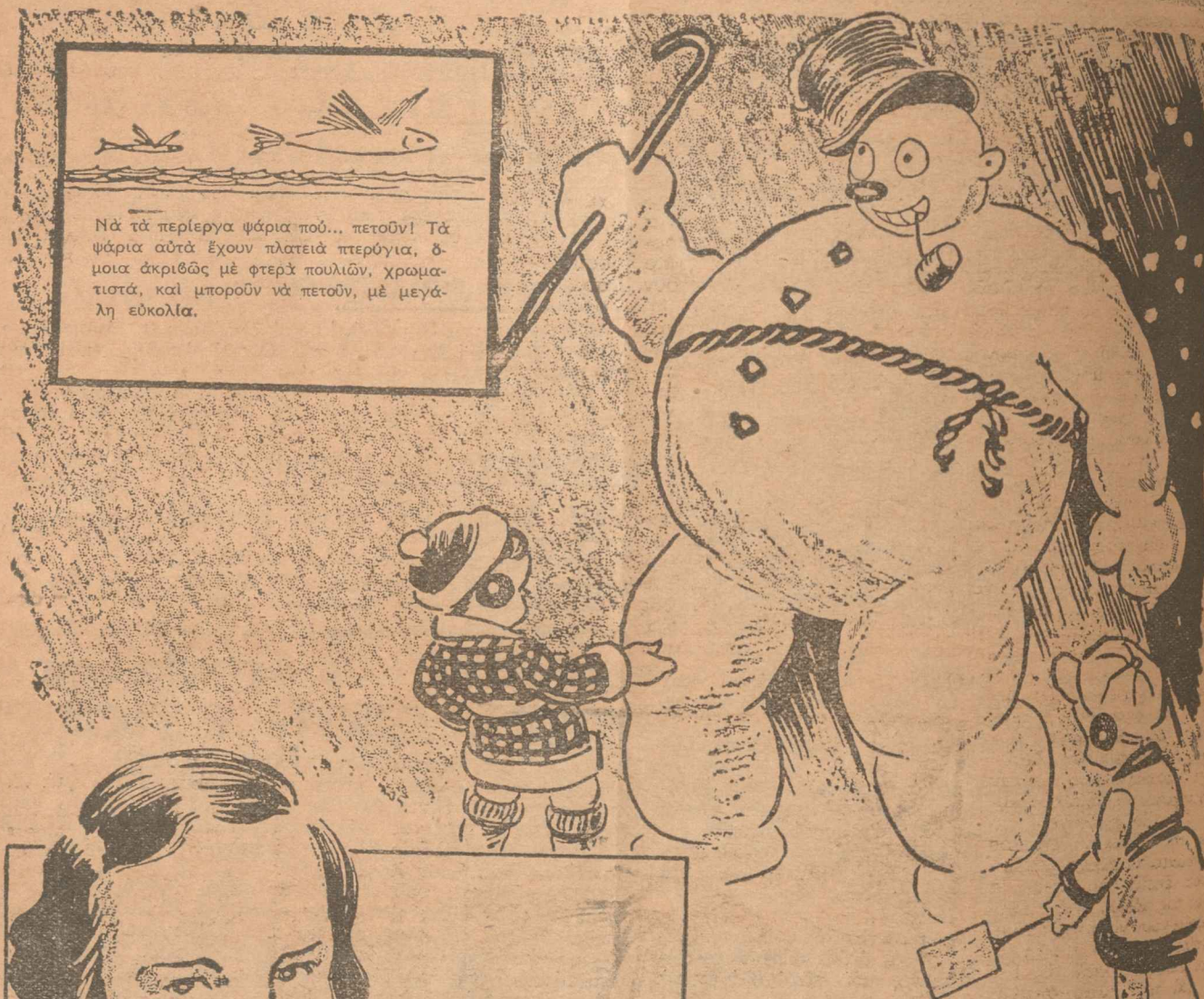
Η θεία 'Αδριανή άνέβηκε την πόρτα του άτελιέ και παρατήρησε γιά να περάσει πρώτος ο άνακριτής Φεγιέ μαζί με τόν άστυνομικό έπιθεωρητή Ταβερνιέ.

Τό άτελιέ ήταν ένα άπέραντο δωμάτιο, φωτισμένο από πολλά παράθυρα κι' από μιά μεγάλη τζαμαρία. Διάφορα γέλυμα έπληρναν μέσα ο' αυτό.

(Ακολουθεί)

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

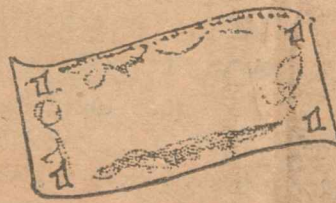

Νά τὰ περίεργα ψάρια πού... πετούν! Τά ψάρια αὐτά ἔχουν πλατεῖα περύγια, δμοια ἀκριβῶς μέ πτερὰ πουλιῶν, χρωματιστά, καί μποροῦν νά πετοῦν, μέ μεγάλη εὐκολία.

Ἡ δεσποινὶς Λύμπερτυ Μπέλλ ἀπὸ τὸ Κάουνοϊλ τῆς Ἀμερικῆς, ἡ ὁποία ἔχει νὰ κοιμηθῇ ἕναν ὁλόκληρο χρόνο!...

Στὸ χαρτονόμισμα αὐτὸ τοῦ ἑνὸς δολλαρίου εὐρέθῃ, πρὸ πινος, δακτυλογραφημένη ἡ ἑξῆς φράσις: «Αὐτὸ εἶνε τὸ ὕστατον ἀπὸ 100 χιλ. δολλάρια, τὰ ὁποῖα ἐξώδεψα σὲ χροασί, γυναῖκες καὶ τραγοῦδια!...»

Στὸ Ντούραγκο τοῦ Κολοράντο ἔπεσε στὶς 13 Ἰανουαρίου τοῦ 1932... τριανταφυλλένιο χιόνι!... Τὸ θέαμα ἦταν ὀνειρωδὸς ὄρατο. Τὰ παιδάκια τοῦ Ντούραγκο ἔφτιασαν μέ τὸ χιόνι αὐτὸ ἕνα σωρὸ ἀγάλματα.

Σὰς παρουσιάζουμε τὸν Τζόρτζ Ρούτ, ἀπὸ τὴν Μασαχουσέτη, ὁ ὁποῖος ἐπὶ 35 χρόνια ἔτρωγε στὸ ἴδιο πιάτο. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ, ὁ μίστερ Ρούτ, κατεβόρῃσε 35.000 διάφορα φαγητά!...

21 Νοεμβρίου 1935

ΜΠΟΥΚΕΤΟ = ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

2201

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Ο ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΣΕ Τ'ΧΗΣ ΤΗΣ ΟΥΜΠΑΝΓΚΙ

Μπουσμπίρ: ἡ Κόλασις τῶν γυναικῶν τῆς Καζαμπλάνκας. Ἡ κλειστὴ συνοικία τῶν εὐθυμῶν γυναικῶν. Πῶς διασκεδάζουν οἱ λεγεωνάριοι. Τὸ ταξεῖδι τοῦ Χαλιφά-Ἀλῆ στὸν... πολιτισμένον κόσμον. Ἡ πρωτότυπος σπουδὴ τοῦ στούμπουμπιρ. Ἡ περιφρόνησις τοῦ γιὰ τὴν ὡμορφὴ ἀρραβωνιαστικιά τοῦ Τί-Τά. Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ στὴν ἑασι τῆς Οὐμπανγκί-Χαρί. Τὸ ἄγριο ἔγκλημα τοῦ. Πῶς ἀγαποῦν οἱ μαῦροι τοῦ Κονγκό κλπ.

Τὸ Μπουσμπίρ εἶνε τὸ πιὸ κακόφημον κέντρο τῆς Καζαμπλάνκας. Εἶνε μιὰ ξεχωριστὴ συνοικία, ὁρώμικη καὶ σκοτεινὴ στὴν ὁποία μένουν ὅλες ἡ εὐθυμὲς γυναῖκες. Ἐκεῖ πέρα θὰ δῇτε γυναῖκες ὅλων τῶν φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, ἀληθινὰ τέρατα ἢ τσακισμένες ἀπὸ τὶς καταχρήσεις, μιὰ καὶ πεντάμορφες ἰθαγενεῖς πού ἔχουν διδαχθῇ ἀπὸ μικρὲς τὸν ἔρωτα καὶ τὰ μυστικά του. Τὸ Μπουσμπίρ ἀποτελεῖ μιὰ ἐντελὴς ξεχωριστὴ συνοικία κλεισμένη γύρω μέ πανοψηφούς τοίχους, ὅπως στὶς φυλακές. Συγκοινωνεῖ μέ τὴν ἄλλη πόλιν μέ μιὰ σιδηρένια γέφυρα. Κάθε μέρα, μόλις ἀνατελῇ ὁ ἥλιος, ἡ ἀμπάρες τῆς πόλεως θγαίνουν γιὰ ν' ἀφήσουν ἐλευθερίαν τὴν εἰσοδὸν στὸ Μπουσμπίρ μέχρι τὸς ὀκτώ ἢ ὡρα τὸ ὅραδον. Ἐπειτα ἡ πόρτες κλείνουν πάλιν καὶ δὲν ἀνοίγουν παρά μόνο τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ. Μ' αὐτὸν τὸ σοφὸ τρόπο ἡ γαλλικὴ διοίκησις τῆς Καζαμπλάνκας περιόρισε τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐγκλημάτων. Γιατὶ στὰ εὐθυμὰ κέντρα τοῦ Μπουσμπίρ μετὰ τὴ δύσιν τοῦ ἡλίου παύουν πεῖνὰ νὰ σερβίρονται ποτὰ καὶ ν' ἀκούγονται τραγοῦδια. Τὸ μόνο πού ἐπιτρέπεται εἶνε ὁ ἔρωας. Ἐνας πρόστυχος καὶ ἄγριος ἔρωτας, τὸν ὁποῖον προσφέρουν αἱ τράφιμοι τοῦ Μπουσμπίρ στοὺς λεγεωνάριους γιὰ νὰ τοὺς κάνουν νὰ λημονήσουν τὸ «καφάρ», τὴν τραγικὴ νοσταλγία τῆς πατρίδας.

Ἐπειτα κι' αὐτὴν τὴν μικρὴ εὐχαρίστησι ἔρχονται νὰ διακόψουν ἡ περιπολίες τῶν στρατιωτῶν πού διώχνουν ἀπὸ τὰ κέντρα τοὺς καθυστερημένους κι' ἐλέγχουν τὶς ἀδείες διανυκτερεύσεως μερικῶν προνομιοῦχων. Αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι θὰ μένουν ὡς τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ γιὰ νὰ γλεντήσουν, ἀν, ἐννοεῖται, κατὰ τὸ διάστημα τῆς νύκτας δὲν τοὺς κόψῃ κανεὶς συνάδελφός τοὺς τὸ λαῖον, πάνω σὲ μιὰ παρεξήγησι. Ἐπειτα θὰ τοὺς διαβεγθῶν ὅλοι κι' ἄλλοι κι' ἡ ζωὴ στὸ Μπουσμπίρ κυλάει πάλιν μέ τὴν ἴδια μονοτονία, μέ λυπητέρη τραγοῦδια καὶ μέ τὶς διασκεδάσεις τοῦ χαρεμιού. Τὰ ναρκωτικά, ὁ ἀλκοολισμός, ἡ νευρασθένεια, ἡ ἀκατονόμαστες ἀρρώστειες, ἡ παραφροσύνῃ ἔχουν τοσικεῖ κυριολεκτικῶς αὐτὸν τὸν δυστυχισμένον κόσμον τῶν γυναικῶν. Στὴ Καζαμπλάνκα, τὸ ἐμπόριον τῆς λευκῆς σαρκὸς στέλνει πάντα τὸ προστυχώτερον εἶδος του, ἐκεῖνον πού ἔπαψε νὰ εἶνε πειὰ τῆς μόδας. Στὸ Μπουσμπίρ ὑπάρχουν γυναῖκες πού ἦταν ἀληθινὰ «ἀστρά» στὰ μεγάλα κλειτὰ μουζικ - γῶλ τῆς Εὐρώπης καὶ πού κατιστάλαξαν ἐκεῖ κάτω ὅταν ὁ χρόνος ζάρωσε τὸ δέρμα τοὺς καὶ ρυτίδωσε τὸ πρόσωπό τοὺς. Αὐτὲς εἶνε ἡ χειρότερες κι' ἡ πιὸ ἐπικίνδυνες γυναῖκες. Γιὰ νὰ λησμονοῦν τὴν σημερινὴν ζωὴ τοὺς, παίρνουν διαρκῶς ναρκωτικά καὶ μένουν ἀναίσθητες, ἐνῶ ὁ θούρβουλας τῶν ἀστυνομικῶν τοὺς ματῶνει τὸ σῶμα. Τὸ Μπουσμπίρ εἶνε ἡ «κόλασις» τῶν γυναικῶν τοῦ ἡμικόσμου.

Σ' αὐτὴ λοιπὸν τὴν τραγικὴν συνοικίαν τῆς Καζαμπλάνκας ὁ Χαλιφά - Ἀλῆ, ἕνας μαῦρος τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς, πέρασε τὶς πρὶ ὡμορφες μέρες τῆς ζωῆς του. Ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ μαῦρου εἶνε τόσο περιέργη, ὥστε πρέπει νὰ σὰς τὴ διηγηθῶμε. Πανερώμεν ὅλον τὸν πρωτόγονον ἔρωτα καὶ τὰ δυνατὰ πάθη τῶν μαῦρων, οἱ ὁποῖοι γιὰ νὰ τὰ ἱκανοποιήσουν δὲν διστάζουν νὰ φτάσουν καὶ στὸ ἔγκλημα.

Ὁ Χαλιφά - Ἀλῆ εἶχε ἔρθει στὴ Καζαμπλάνκα ἀπὸ τὴν ἑασι τῆς Οὐμπανγκί - Χαρί γιὰ νὰ καταταχθῇ γιὰ πέντε χρόνια

στὴ λεγεῶνα τῶν ξένων. Κάθε λόχος αὐτοῦ τοῦ στρατοῦ, ὡς γνωστὸν, ἔχει ἕνα πλῆθος μισθοφορῶν ἰθαγενῶν πού ξέρουν καλὰ τὴ χώρα. Αὐτοὶ οἱ μαῦροι πηγαίνουν πάντα μπροστὰ ἀπὸ τὸ στρατό καὶ τοὺ δείχνουν τὸ δρόμον. Εἶνε οἱ ἀκροβολισταὶ τοῦ κ' εἰδοποιοῦν γιὰ κάθε ἀπρόοπτη συνάντησι πού θὰ ἔχουν κατὰ τὴν πορείαν τοὺς ἢ γιὰ τὴν ἐμφάνισι ληστοσυμμοριῶν.

Ὁ Χαλιφά - Ἀλῆ, ὥστόσο δὲν ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους μαῦρους. Ὁ πατέρας του στὴν ἑασι τῆς Οὐμπανγκί - Χαρί εἶχε τριακόσιες καμήλες, ἑκατὸ γυναῖκες καὶ διακόσους γιμνασμένους πολεμιστὰς. Μὰ σὰν καλὸς φύλαρχος πού ἦταν, ἔχε στείλει τὸ παιδί του νὰ μάθῃ ἀπὸ τοὺς λευκοὺς τὴν τέχνην τῶν ὅπλων καὶ νὰ τοὺς κλέψῃ τὰ μυστικὰ τῆς στρατιωτικῆς τέχνης τοὺς! Γι' αὐτὸ οἱ ἀνώτεροι τοῦ Χαλιφά-Ἀλῆ, τοῦ γιου τοῦ Σείχη τῆς Οὐμπανγκί, ὅπως τὸν λέγαν, ἔπειθι τὸν θεωροῦσαν ἀρκετὰ πλούσιον, τὸν καλόπαιδον γιὰ νὰ τοῦ τρώνῃ τὰ λεπτά καὶ νὰ διασκεδάζουν μαζί του.

Μὰ ὁ Χαλιφά - Ἀλῆ ἦταν πολὺ προσεχτικὸς στὶς γνωριμίες του. Κι' ὅπως ἦταν ἐξυμνος καὶ κατεργάρης, κατάρθωνε νὰ ἐκμεταλλεύεται αὐτὸς τοὺς ἄλλους καὶ νὰ τοὺς κοροϊδεύῃ.

Κι' εἶται ἡ μέρες κυλοῦσαν κάτω ἀπὸ τὸν καυτερό ἥλιον τῆς Ἀφρικῆς, στὴν κόλασι τῆς Καζαμπλάνκας. Ὡστόσο ὁ Χαλιφά - Ἀλῆ δὲν εἶχε ἐπισκεφθῇ ἀκόμη τὸ Μπουσμπίρ. Ἐμπρεασμένος ἀπὸ τὶς τρομερὲς διηγήσεις πού κυκλοφοροῦσαν γι' αὐτὴν τὴν συνοικίαν δὲν εἶχε τολμήσει νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του ἐκεῖ πέρα. Κ' ἴσως ποτὲ δὲν θὰ συνέβαινε αὐτὴ ἡ τραγωδία πού θὰ σὰς ἀναφέρουμε ἀν δὲν τύχαινε νὰ στείλουν, μιὰ μέρα, τὸ Χαλιφά - Ἀλῆ καὶ τὸ φίλον του Σάμπα - Ντιαλλὸ νὰ φυλάξουν σκοποὶ στὸ Μπουσμπίρ. Τέσσερες ὥρες οἱ δύο λεγεωνάριοι γύριζαν στοὺς δρόμους τῆς συνοικίας τῶν ἀμαρτωλῶν γυναικῶν. Κι' αὐτὸ τὸ διάστημα ἦταν ἕνα τρομαχτικὸ μαρτύριον γιὰ τοὺς ἀφελεῖς μαῦρους:

— Αὐτὲς ἡ λευκὲς γυναῖκες εἶνε ξεδιάντροπες, παρετήρησε ὁ Χαλιφά - Ἀλῆ.

— Μὰ εἶνε καλύτερες ἀπὸ τὶς δικές μας, τὸν διέκοψε ὁ Σάμπα - Ντιαλλὸ.

Ὁ Χαλιφά - Ἀλῆ ὥστόσο εἶχε διαφορετικὴ γνώμη. Ἐκεῖ κάτω στὴν ἑασι τῆς Οὐμπανγκί-Χαρί τὸν περιέμενε μιὰ ὡμορφὴ ἀρραβωνιαστικιά, ἡ πιστὴ Τί-Τά.

Ὁ γιὸς τοῦ Σείχη ὅμως τῆς Οὐμπανγκί δὲν ἀργήσῃ ν' ἀλλάξῃ γνώμη, ὅταν σ' ἕνα στενὸν δρόμον τοῦ Μπουσμπίρ τοὺς περικύκλωσαν ἕνα σωρὸ ὡμορφες κι' εὐθυμὲς γυναῖκες. Ὁ Χαλιφά - Ἀλῆ ἦταν ἕνας δυνατὸς καὶ συμπάθητικὸς μαῦρος. Καὶ στὸ Μπουσμπίρ δὲν γίνεταί καμμία διάκρισις χρωμάτων.

Μὲ λένε Γιαμινά, τοῦ εἶπε ἡ μιὰ ἀπ' τὶς γυναῖκες, τραβῶντας τοῦ τ' ὄπισθον ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἐμένα Ζαῖρα, τοῦ φώναξε μ' ἕνα προκλητικὸ χαμόγελο ἡ ἄλλη.

Κι' ἔμένα Λουά, τοῦ ἐξήγησε μιὰ χαριτωμένη μελῶδα ἀπὸ τὴ Βηρυττό, σηκώνοντας τὴν μπλούζα της.

Ὁ Χαλιφά - Ἀλῆ κῦτταξε τὸν Σάμπα - Ντιαλλὸ μ' ἀμνηνία. Μὰ κι' ἐκεῖνος ἦταν σὲ χειρότερα χάλια καὶ δὲν μπορούσε νὰ τοῦ δώσῃ καμμία συμβουλὴ. Ἐγκατέλειψαν λοιπὸν τὴν ὁππρεσία τοὺς καὶ πήγαν νὰ διασκεδάζουν μέ τὶς ὡμορφες λευκὰς.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ γίνῃ ὁ Χαλιφά - Ἀλῆ ταχτικὸς θαμὼν τῆς κακοφύλης συνοικίας, νὰ πιάσῃ φίλιες μέ τις ἀμετανόητες Μαγδαληνὲς καὶ νὰ γι' (Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 2209)

ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΠΕΡΣΙΚΗΣ ΓΑΤΑΣ

ΟΛΙΣ τὸ τραῖνο τοῦ Ράσγουορθ θῆκε ἀπὸ τὸ σταθμὸ τῆς Βικτώριας, ἕνας παράξε-
νος καὶ νευρώδης τζέντλεμαν μῆκε ἀπὸ το-
σο στὸ διαμέρισμα τοῦ νεαροῦ λόρδου Κρί-
στιανς.

—Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ τὸ ἔχανα! Ψιθύρισε
μ' ἕνα χαμόγελο καὶ κάθησε ἀναπνευστικά ἀ-
πέναντι ἀπὸ τὸν Ἀγγλο ἀριστοκράτη.

—Εἰκόνος τοῦ ἔρριξε μιά ματιά καὶ ἔαφνι-
κὰ ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὴ χαρὰ τοῦ.

—Μίστερ Σέρλοκ Χόλμς! Τοῦ ἐφώναξε.

Τί ἐκπλήξεις! Πῶς ἔτυχε νὰ συναντηθούμε
ἔτσι στὸ ἴδιο τραῖνο;

—Ὁ περιφημος ντέτεκτιβ ἔρριξε μιά μα-
τιά στὸ νεαρὸ ταξιδιώτη καὶ ἀνεγνώρισε στὸ

πρόσωπό του τὸ γυῖο ἐνὸς ἀπὸ τοὺς καλυτέρους φίλους του, τοῦ

σέρ Ἐμπερτ Κρίστιανς.

—Ἀλλ' ἔγωγε, χαίρω πολὺ πὺς ἔξααθ' ἔλεπες, Ἐρικ! Τοῦ ἀ-
πάντησε ὁ ἀστυνομικός. Νὰ μιά περιεργὴ σύμπτωσης! Λοιπόν,
ποῦ πάτε, ἀγαπητέ μου φίλε;

—Στὸ Ράσγουορθ, στὸν πύργο τοῦ σέρ Μπράγκιαν. Ἐκανε ὁ
νεαρὸς λόρδος.

—Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἀπότομα σκυθρώπασε καὶ κύτταξε τὸν συν-
ταξιδιώτη τοῦ μ' ἕνα ἀλλόκοτο βλέμμα.

—Σὰς κάλεσε στὸν πύργο του, ὁ σέρ Μπράγκιαν; Ψιθύρισε.

—Ὦ, ὄχι αὐτός! Ἐκανε γελώντας ὁ Ἐρικ Κρίστιανς. Δὲν
τὸν ξέρω διόλου. Μὲ κάλεσε ἡ μίς Ἑδελίνα Γκρέυ, ἡ ἀρραβω-
νιστικὴ μου! Γνώρισα τὴν Ἑδελίνα ἐφέτος τὸν χειμῶνα, στὸ
σαλόνι τῆς λαίδης Οὐίλλιαμς... Πηγαίνω, λοιπόν, τώρα νὰ συ-
ναντηθῶ τὸν κηδεμόνα της, τὸν σέρ Μπράγκιαν, γιὰ νὰ κανονί-
σουμε μερικὲς λεπτομέρειες τοῦ γά-
μου. Φαίνεται πὺς αὐτὸς ὁ σέρ Μπρά-
γκιαν εἶνε λίγο παράξενος, ὅπως μοῦ
εἶπε ἡ Ἑδελίνα. Ἐμαθα ἐπίσης ὅτι
ἔχει ζήσει πολλὰ χρόνια στὴ Νότιο
Ἀμερικὴ καὶ ὅτι ἔχει ἕνα μεγάλο πά-
θος: τὴ Χημερία!...

—Τὴ συγγένεια ἔχει μὲ τὴ μίς Ἑ-
δελίνα Γκρέυ; Ρώτησε ὁ Σέρλοκ
Χόλμς.

—Καμμιὰ... Τοῦ ἀπάντησε ὁ νεα-
ρὸς λόρδος. Εἶνε ἀπλῶς κηδεμόν
της. Ὁ πατέρας τῆς Ἑδελίνας ἀ-
φησε μιά κολουσιαία περιουσία ὅ-
αυτὴν καὶ τὴν ἀδελφὴ της, τὴν Μάρ-
γκαρετ. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ κόρης του
τότε ἦσαν μικρές, ὥρισε κηδεμόνα
τοὺς καὶ διαχειριστὴ τῆς περιουσί-
ας του, τὸν σέρ Μπράγκιαν. Σήμερα
ὡστόσο, μόνι κληρονόμος τοῦ μα-
καρίτη λόρδου Γκρέυ, τοῦ πατέρα
τῆς Ἑδελίνας, εἶνε ἀρραβωνιαστικὸς
μου, γιὰτὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς ἡ Μάργκα-
ρετ πέθανε ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια στὸν
παλιὸ πύργο τους.

—Τὴ ἀνθρώπος εἶνε αὐτὸς ὁ Μπρά-
γκιαν;

—Ἡ Ἑδελίνα μοῦ εἶπε ὅτι εἶνε ἕνας σιωπηλὸς καὶ ἐκκεντρι-
κος τζέντλεμαν πὺς ζῇ διαρκῶς μέσα στὸ χημικὸ ἐργαστήριό
του. Στὸ Ράσγουορθ λένε πὺς εἶνε ἕνας ἀλχημιστὴς πὺς θέλει
νὰ φτιάξῃ χρυσάφι ἀπὸ τὸν ἥλιο...

Τὸ τραῖνο εἶχε ἐλατώσει τὴν ταχύτητά του. Ὁ Ἐρρικ Κρί-
στιανς ἔσκυψε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

—Νὰ, φτάσαμε κιόλας στὸ Ράσγουορθ! ἔκανε. Μήπως θὰ
εἴσετε κἀν, μίστερ Χόλμς;

—Ἀκριβῶς, εἶμαι καλεσμένος στὸν πύργο τοῦ φίλου μου
Σώλλιβαν, γιὰ μερικὲς παρτίδες γκολφ.

—Ὦ, τότε, ἡ Ἑδελίνα καὶ ἐγὼ θὰ σὰς περιμένουμε νὰ μὰς ἐ-
πισκεφθῆτε μιά ἀπὸ αὐτὲς τὲς μέρες! Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ σὰς
γνωρίσω τὴν ἀρραβωνιαστικὴ μου...

—Σύμφωνοι... Ἐκανε χαμογελώντας ὁ ἀστυνομικός.

Ἐπειτα, ἔφθισε τὸ χεῖρ τοῦ νεαροῦ φίλου του καὶ μῆκε στὸ
ἄμαξί τοῦ λόρδου Σώλλιβαν πὺς τὸν περιμένε, γιὰ νὰ τὸν πα-
ραλάβῃ, ἔξω ἀπὸ τὸ σταθμὸ. ***

—Ἐνα ἀπόγευμα, ὅστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, τὴν ὥρα πὺς ὁ
Σέρλοκ Χόλμς ἀπενέει τὸ πλάνησμά του Ράσγουορθ, θρέ-
θηκε μπροστὰ στὸ νεαρὸ Ἐρικ Κρίστιανς.

—Λοιπόν, ἀγαπητέ μου φίλε, πῶς τὰ πάτε μὲ τὸν Μπράγκιαν;
τὸν ρώτησε.

—Δὲν μπορεῖ νὰ μὲ υποφέρῃ, μίστερ Χόλμς! Ὡμολόγησε μὲ
εἰλικρίνεια ὁ Κρίστιανς. Τὸ βλέπω καθαρά ἀπὸ τὲς ματιές πὺς

μεῖν ρυθμίζει καὶ τὸ καταλαβαίνω ἀπὸ τὰ λόγια του. Εἶνε αὐ-
τὸς μὲ θεωρῇ ὡς ἕνα ἀσπονδὸ ἐχθρὸ του!...

—Εἶπε τίποτε γιὰ τοὺς ἀρραβῶνας σας; Ρώτησε ὁ Χόλμς.

—Ὀχι, τοῦ ἀπάντησε ὁ νεαρὸς λόρδος. Ἡ Ἑδελίνα, ὅστερ'
ἀπὸ λίγες μέρες θὰ εἶνε εἰκοσιπέντε χρόνων καὶ σύμφωνα μὲ
τὴ διαθήκη τοῦ πατέρα της θὰ εἶνε ἐλεύθερη νὰ κἀν ὅτι θέλει
καὶ νὰ διαχειρισθῇ ὅπως θέλει τὴν περιουσία της. Ὁ σέρ Μπρά-
γκιαν δὲν λέει τίποτε, μὰ καταλαβαίνω πὺς μὲ μισεῖ. Εἶνε ἕνας
ὕποκριτης, ἕνας μυστηριώδης ἀνθρώπος. Κάθε φορὰ πὺς δὲν
τὸν συναντήσω, δίχως νὰ τὸ θέλω, ἀνατριχιάζω. Εἶνε ἀπίστευ-
τὸς μίστερ Χόλμς!...

—Ἐλπίζω ὅτι δὲν τοῦ ἀναφέρατε τ' ὄνομά μου... Ἐπειδὴ
ντέτεκτιβ. Μήπως τοῦ εἶπατε ὅτι θρίσκουσι ἐδῶ πέρα;

—Ὀχι, μὰ γιατί; Ἀπάντησε ὁ Ἐρικ Κρίστιανς.

—Αὐτὸ μποροῦσε νὰ τὸν δυσαρεστήσῃ. Ψιθύρισε χαμογελών-
τας ὁ ἀστυνομικός. Ἡ ἐφημερίδες γράφουν τόσες ιστορίες γιὰ
ρὰ ἀπὸ τ' ὄνομά μου!...

—Ὁ νεαρὸς λόρδος τοῦ ἔρριξε μιά ἐκπληκτικὴ ματιά.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; Τὸν ρώτησε παραγμένος.

—Ὦ, τίποτε... Ἀκούστε τώρα, Κρίστιανς; Ἐλάτε αὐρὸν νὰ
μὲ δῆτε, μαζί μὲ τὴν μίς Γκρέυ, στὸν πύργο τοῦ Σώλλιβαν, θὰ
σὰς περιμένω!...

Κι' ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἀπομακρύνθηκε ἀφήνοντας τὸν νεαρὸ φί-
λο του σαστισμένο.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, πρὶν ἀκόμα τελειώσῃ τὸ πρόγευμα
τοῦ ὁ περιφημος ντέτεκτιβ, εἶδε νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του
ὁ Ἐρρικ Κρίστιανς.

—Μίστερ Χόλμς, πρέπει νὰ σὰς μιλήσω, τοῦ εἶπε. Μὰ πρέπει
νὰ εἰμιαστε μόνον!...

—Ὁ ἀστυνομικός ὡδήγησε τὸν νεαρὸ λόρδο σ' ἕνα μικρὸ σα-
λόνι καὶ ἔπειτα ἔκλεισε καὶ τὲς δύο
πύρτες του.

—Θέλω νὰ σὰς μιλήσω γιὰ τὴν Ἑ-
δελίνα... Τοῦ ἐξήγησε τότε ὁ Ἐρικ
Κρίστιανς μὲ ραγισμένη φωνή. Μπο-
ρεῖ αὐτὰ πὺς συμβαίνουν στὸν πύργο
νὰ μὴν ἔχουν καμμιὰ σημασία; μὰ ἐ-
γὼ δὲν ἀντέχω πιά. Δὲν εἶμαι κἀν
ὅς τῶν νευρῶν μου. Συμβαίνουν ἀνέ-
ξηγτητα πράγματα ἐκεῖ πέρα, μίστερ
Χόλμς... Χθὲς τὸ θράδυ εἶχα πέσει
στὸ κρεβάτι, δὲν ἄκουσα ἔσθιναι
τὰ ἄγρια νιαουρίσματα κάποιου γά-
του... Πήδηξα, λοιπόν, ἀπὸ τὸ κρε-
βάτι μου καὶ προσπάθησα ν' ἀνοι-
σῶ καλύτερα. Ἐπειτα μοῦ ἦρθε στὸ
νοῦ μιά συνομιλία πὺς εἶχα λίγες
ὥρες πρὶν, τὴν ὥρα τοῦ δείπνου. Ἡ
Ἑδελίνα ἔχει μιά ὑπέροχη περσικὴ
γάτα, μ' ἕνα μετάνιο ἀσπρο τρίμα-
μα. Αὐτὴ ἡ γάτα τὴν ἀκολουθεῖ παν-
τοῦ, μὰ ἡ Ἑδελίνα ἔχει τὴν ἐξέ-
διοτροπία: ἀπὸ τὴ μέρα τοῦ θανάτου
τῆς ἀδελφῆς της, δὲν ἀφήνει τὴν γά-
τα της νὰ κοιμηθῇ στὴν κάμαρά της.

ὅπως ἔκανε ἡ ἀδελφὴ της Μάργκαρετ. Κάθε θράδυ, λοιπόν, τὴν
κλείνει μέσα στὴν θυλοθήκη. Τὸ πρωῒ, ἡ γρήγ' ὑπνέτρια, τὴν
ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀφήνει πάλι ἐλεύθερη. Ἐσχάτως ὅ-
μως, ἐνῶ ἡ Ἑδελίνα εἶχε κλείσει τὴν περσικὴ γάτα στὴν θυλο-
θήκη, τὴν θρῆκε τὸ πρωῒ στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ της!

—Κάποιος θ' ἄφησε ἀνοιχτὸ κανένα παράθυρο τῆς θυλοθί-
κης, παρετήρησε ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

—Ἡ Ἑδελίνα τὸ συλλογίσθηκε αὐτὸ καὶ τ' ἄλλα θράδα ἀρκε-
τὰ κλείνει μὴν της τὰ παράθυρα τῆς θυλοθήκης, τοῦ ἀπάντη-
σε ὁ Κρίστιανς. Ἐξ' ὅλλου κλείνει προσεχτικὰ καὶ τὴν πόρτα
τῆς κρεβατοκάμαρας της, ἡ ὁποία ἀξίζει ἀπὸ ἕνα ὄφιν
φεγγίτη. Χθὲς τὴν νύκτα λοιπόν, μόλις ἄκουσα τὰ παράξενα νια-
ουρίσματα τῆς γάτας, θυμήθηκα ὅλ' αὐτὰ τὰ περιστατικά καὶ
τόσο παράξενα καὶ θέλησα νὰ δῶ τί συνέβαινε. Πέρασα τὸ
παντοῦφλες μου, φόρεσα ἕνα σακκάκι καὶ θῆκα τὸν δαδὸν
Ἡ ἀρραβωνιαστικὴ μου καὶ ὁ κηδεμόν της καθότανι στή
σὲ μιά μόνον πέτρυνσ' τοῦ πύργου. Τὸ δωμάτιό μου θρίσκου-
σιν ἀκριβῶς τὸν διαδρόμο. Ἀπέναντι, στὸ βάθος, εἶνε τὸ χημικὸ
ἐργαστήριό τοῦ σέρ Μπράγκιαν. Κι' ἔτσι, μόλις χθὲς τὴν νύκτα
ἀνοίξα τὴν πόρτα μου, εἶδα στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου μιά
τενὴ λωρίδα: ὁ Μπράγκιαν εἶχε ἀνοίξει ἀθόρυβον τὴν πόρτα
καὶ ἔβγαλε μὲ μυστηριώδεις κινήσεις, σάν νὰ φοδῶταν μὴν
τὸν δὴ κανεῖς. Ἐπειτα προχώρησε στίς μύτες τῶν ποδῶν
κρατώντας μὲ τὸ ἕνα χεῖρ τοῦ τὴν περσικὴ γάτα τοῦ πύργου.
Μὲ τὸ ἄλλο κρατοῦσε ἕνα κλεφτοφάνερο. Σ' αὐτὸ λοιπόν τὸ
δυνατὸ φῶς εἶδα ὅτι ἡ ἄσπρη γάτα προσπαθοῦσε νὰ ἐξέρῃ ἀπὸ

τὸ χεῖρ τοῦ καὶ νιαούριζε μὲ λύσσα ἀπ' τὸ θυμὸ της. Ὁ Μπρά-
γκιαν ὅμως ἐξακολούθησε ἀθόρυβον τὸ δρόμο του, ἔφθασε στὴν
αὐτὰ καὶ ἀνέθηκε, μὲ τὲς μύτες πάντα τῶν ποδῶν, στὸ δευτε-
ρο πάτωμα. Ἐκεῖ, τὸν εἶδα καταπληκτικῶς, ν' ἀνοίγῃ τὴν πόρτα,
τῆς κρεβατοκάμαρας τῆς Ἑδελίνας, νὰ σπρώχνῃ μέσα τὴν γά-
τα καὶ ὕστερα νὰ κλείνῃ πάλι τὴν πόρτα προσεχτικὰ, χωρὶς θό-
ρυβο. Ἐπειτα, σάν σκιά, γύρισε πάλι στὸ μυστηριώδες ἐργα-
στήριό του. Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο, πὺς φαινομενικὰ εἶνε τόσο ἁ-
πλὸ, μ' ἄφησε καταπληκτικὸ! Κάτι μοῦ ἔλεγε πὺς ὁ Μπράγκιαν
εἶνε στὸ νοῦ τοῦ κάποιο διαβολικὸ σχέδιο. Χωρὶς λοιπὸν νὰ δι-
στάσω, πήρα τὴν ἀπόφασιν νὰ θυάλω τὴν περσικὴ γάτα ἀπὸ τὴν
κρεβατοκάμαρα τῆς Ἑδελίνας. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ηλεκτρικοῦ
ροποῦ μου πήγα στὴν κουζίνα, θρῆκα στὸ κελάρι ἕνα παστὸ
νέρι καὶ ἀθόρυβα γύρισα πάλι, ἀνοίξα σιγὰ, σιγὰ τὴν πόρτα
τῆς Ἑδελίνας καὶ ἀπλῶσα τὸ χεῖρ μου πὺς κρατοῦσε τὸ φάρι
μέσα στὸ σκοτάδι. Ἡ ἄσπρη γάτα μύρισε ἀμέσως τὸ παστὸ-
νέρι, πήδηξε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ὅπου εἶχε κουλουριασθῇ καὶ ἦρ-
ε κοντὰ στὴν πόρτα. Ἐγὼ τότε τὴν παρέσυρα στὸ διαδρόμο,
ἔκλεισα τὴν πόρτα, δίχως νὰ ἐμπνῶσθαι τὴν Ἑδελίνα καὶ ἐξαγρύ-
λισα στὸ δωμάτιό μου, μαζί μὲ τὴν περσικὴ γάτα. Περιττὸ νὰ
σὰς πῶ πῶς σημερὰ τὸ πρωῒ τὴ θρῆκα στὴν θεοὶ πὺς τὴν εἶχα
ἐκεῖ χθὲς τὸ θράδυ: πᾶν στὸ ντινῶν!...

—Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἀναψε τὴν πίπα του, θυθίστηκε μέσα στοὺς
καπνὸς της καὶ ἔπειτα, μὲ τὸ πρόσωπο φωτισμένο ἀπὸ μιά ἐξ-
αρκετὴν ἰδέαν ρώτησε τὸν φίλο του.

—Τὴ ὥρα περίπου ἀποσπύρεσθε γιὰ νὰ κοιμηθῆτε, ἐκεῖ στὸν
πύργο;

—Κατὰ τίς ἐντεκα... Τοῦ ἀπάντησε ὁ Κρίστιανς.

—Ἀκούτε λοιπόν... Ἀπόψε θὰ πείσετε τὴν ἀρραβωνιαστικὴ
σας νὰ κοιμηθῇ στὸ δωμάτιό σας, κρυφὰ ἀπ' ὅλους. Σύμφωνοι;
καὶ τώρα, μιά ὅλη λεπτομέρεια. Ποιὸ δωμάτιο ἔχει χαμηλὰ
παράθυρα πρὸς τὸν κῆπο;

—Ἡ τραπέζαρία.

—Θαυμάσια. Στὲς ἐντεκα καὶ μισὴ πρέ-
πει νὰ θρίσκεσθε στὴν τραπέζαρία. Ὅταν
θὲ κοιμηθῶν ὅλοι, θὰ μοῦ κάνετε συνάλο
μὲ τὸ κλεφτοφάνερό σας. Θὰ τὸ ἀνάμετε
καὶ θὰ τὸ σβύσετε τρεῖς φορές. Ἐπειτα θὰ
μοῦ ἀνοίξετε ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα γιὰ νὰ
μὰς μέσα, γιὰτὶ θὰ περιμένω στὸν κῆπο.
Δὲν μοῦ ἀρέσουν ἡ προφητείες, μὰ ἔχω τὴν
προαισθησὶν ὅτι πρέπει νὰ προλάβω μὲ μιά
πραγματικὴ συμφορὰ. Καὶ τώρα... καλὴ ἀν-
ταμῶσι!

Κι' ἀποχαιρέτησε τὸν νεαρὸ λόρδο, Κρί-
στιανς.

Τὸ παλιὸ ρολοὶ τοῦ πύργου εἶχε χτυ-
πῆσαι ἀπ' ὅρας τὲς ἐντεκα. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς
καμμένος πίσω ἀπὸ κατὶ θάμινος κύτταξε
προσεχτικὰ τὰ σκοτεινὰ παράθυρα τοῦ
πύργου. Κι' ἔξαφνα σ' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ εἶδε
ἕνα φῶς ν' ἀνάβῃ καὶ νὰ σβύνῃ τρεῖς φο-
ρές: ἦταν τὸ συνάλο τοῦ Ἐρικ Κρίστιανς.

Ὅστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά θρίσκουσαν μέσα
στὴν τραπέζαρία τοῦ πύργου.

—Ὅλα πάνε καλά, τοῦ εἶπε ὁ νεαρὸς
λόρδος. Ἡ Ἑδελίνα εἶνε στὸ δωμάτιό μου.
Μὰ ἀνησυχεῖ, φοβάται... Τί θὰ κάνουμε τώ-
ρα;

—Ἐσεῖς θὰ πάτε στὴν κρεβατοκάμαρα
τῆς ἀρραβωνιαστικῆς σας. Τοῦ ἐξήγησε ὁ
Χόλμς. Προσέξτε ὅμως: ὅτι καὶ ἂν οὐμῶθῃ,
δὲν πρέπει ν' ἀγγίζετε τὴν περσικὴ γάτα.

Ἡ ζῆλ' σας κρέμεται ἀπὸ μιά κίνησιν. Θὰ
ἐρπονίσω ἐγὼ γιὰ τὴν περσικὴ γάτα...

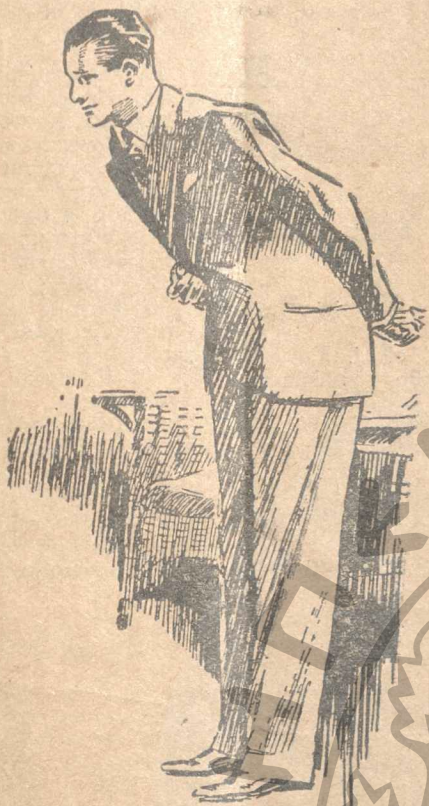
Κατόπιν, ἀνέθηκαν καὶ οἱ δύο τοὺς ἀθόρυ-
βον στὸ δεύτερο πάτωμα. Ὁ Ἐρικ Κρίστιανς
ἔκρινε τὸν Χόλμς πίσω ἀπὸ τὴν γωνιά τοῦ

διαδρόμου, ὅπ' ὅπου εἶχε παρακολουθῆσαι τὴν προηγουμένη νύ-
κτα τὸν μυστηριώδη σέρ Μπράγκιαν καὶ ἔπειτα μῆκε στὴν κρε-
βατοκάμαρα τῆς ἀρραβωνιαστικῆς του. Ἐκεῖ μέσα, κάθησε στὰ
πόδια τοῦ κρεβατιοῦ καὶ περιμένε μὲ ἀγωνία νὰ δῇ τί θὰ συνέ-
βαινε.

Ἐταί μέσα στὴν σιωπὴ καὶ στὸ σκοτάδι, πέρασε μιά ὥρα... τί-
ποτα! Δυὸ ὥρες... πάλι τίποτα! Ἐξαφνα ὅμως ἄκουσε ἕνα ἔλα-
θρο θόρυβο στὸ διαδρόμο καὶ ἔβγαλε ἕνα κρῦο ρεύμα ἀέρος.
Ἐγὼ ἀνοίγει σιγὰ τὴν πόρτα. Ποιὸς ὅμως; Ἀμέσως δοκίμασε
τὴν ἐντύπωσιν ὅτι δὲν ἦταν πειὰ μόνος. Κι' ἀλήθεια, τὴν ἴδιαν
στιγμὴν, εἶδε νὰ πλησιάζῃ στὸ κρεβάτι ἡ περσικὴ γάτα. Ὁ Ἐρικ
Κρίστιανς πάγωσε ἀπὸ τὴ φρίκη του. Κι' ἔξαφνα ἄκουσε ἀπ' ἔ-
ξω ἕνα ὡδυότο, μιά πινυμένη βλαστήμια καὶ ἀμέσως κατόπιν ἡ
πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας ἀνοίξε πάλιν καὶ τὸ δω-
μάτιο φωτισθῇ ἀπὸ τὸ δυνατὸ κλεφτοφάνερο τοῦ Χόλμς.

—Ὅρθος ὁ Ἐρικ κύτταξε μπρὸς τοῦ παρὰ ξένα...

Ὁ σέρ Μπράγκιαν μῆκε πρῶτος μέσα, μὲ τὸ πρόσωπο πράσι-
νο ἀπ' τὴ λύσσα, καὶ τρίζοντας τὰ δόντια του. Ὁρμησε πρὸς τὴν
περσικὴ γάτα, τὴν ἄρπαξε μὲ τὰ μακρὰ καὶ σκελετωδὴ χεῖρα

τοῦ καὶ τὴν πέταξε στὸ πρόσωπο τοῦ Σέρλοκ Χόλμς. Ἐκείνος
ἔσκυψε, μὲ μιά ἀσπραπία κίνησιν, καὶ ἔτσι ἡ γάτα πέρασε πάνω
ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ὁ σέρ Μπράγκιαν τὴν ἄρπαξε πάλι, μὰ τὴν
ἴδιαν στιγμὴν ἔβγαλε ἕνα σπαρακτικὸ οὐρλιασμα τρόμου καὶ ὤρμη-
σε ἔξω ἀπὸ τὴν κρεβατοκάμαρα μὲ τὸ δεξιὸ χεῖρ ἐξασκιμένο καὶ
καταματωμένο ἀπὸ τὲς γρατζουνιές τῆς γάτας. Ἐξαλλος ἀπὸ
τὴ φρίκη του, ἔτρεχε σάν τρελλὸς, ἔφθασε μπροστὰ στὸ ἐργαστή-
ριό του, τρύπωσε μέσα οὐρλιάζοντας διαρκῶς ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ
καὶ κλείδωσε τὴν πόρτα.

Ἡ μίς Ἑδελίνα Γκρέυ εἶχε τρομοκρατηθῇ ἀπὸ τὲς φωνές καὶ
θυγαίνοντας ἀπὸ τὴν κάμαρα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, τοῦ φῶ-
ναξε σαστισμένη:

—Ἐρικ!... Ἐρικ!... Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν;

Ἡ περσικὴ γάτα, πὺς εἶχε ἀγριέψῃ, ἀκούγοντας τὴ φωνή
τῆς Ἑδελίνας, μ' ἕνα πῆδημα θρῆθηκε κοντὰ της.

—Μὴν ἀγγίζετε τὴ γάτα!... φώναξε ἀμέσως, κατάχλωμος, ὁ
Σέρλοκ Χόλμς.

Κι' ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος της. Ἐπειτα μὲ προσοχή, ἔπιασε
τὴ γάτα ἀπὸ τὸν τράχηλο καὶ τὴν κλείδωσε μέσα στὸ δωμάτιο
τοῦ Κρίστιανς, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πὺς ἡ Ἑδελίνα ἔπεφτε λι-
πόθυμην στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της. Ἐκείνος τὴν
μετέφερε ἀμέσως στὴν κρεβατοκάμαρά της, τὴν ἔβαλε στὸ
κρεβάτι καὶ ξαναγύρισε στὸ διαδρόμο.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς προσπαθοῦσε τώρα νὰ σπᾶσθαι τὴν πόρτα
τοῦ χημικοῦ ἐργαστηρίου. Ἐκεῖ μέσα, ὁ σέρ Μπράγκιαν ἐστέν-
ζε θραχὰ σάν νὰ ψυχορραγοῦσε. Ἐπειτα ὁ ἀπαίσσιος αὐτὸς
ρόγχος ἐσθυσσε σιγὰ, σιγὰ καὶ ὅταν ὁ ἀστυνομικός καὶ ὁ Ἐρικ
Κρίστιανς μῆκαν στὸ ἐργαστήριό του, σπάζοντας τὴν πόρτα,
θρῆθηκαν μπροστὰ σ' ἕνα νεκρὸ!...

Ὁ ντέτεκτιβ ἔρριξε μιά ματιά στὸ παραμορφωμένο πρόσωπο
τοῦ Μπράγκιαν καὶ κατόπιν μὲ μιά πυρετώδη νευρικότητα ἄρχισε
νὰ ψάχνῃ ἀνάμεσα

στὲς φιάλες, πὺς ἦσαν ἀραδιασμένες στὰ ρά-
φια τοῦ χημικοῦ ἐργαστηρίου. Ἀξαφνα ἔβ-
γαλε μιά κραυγὴ θριάμβου καὶ ἄρπαξε ἕ-
να μικρὸ φιαλίδιο πὺς εἶχε μέσα μιά πα-
ράξενη πράσινη σκόνη.

—Ἐπὶ τέλους! Νὰ τὸ τρομερὸ μυστικὸ
τοῦ Μπράγκιαν! φώναξε.

Ἐπειτα γύρισε μὲ τὸν Ἐρικ Κρίστιανς
στὴν τραπέζαρία τοῦ πύργου, ὅποτε τὸν
κηπουρὸν νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία τοῦ
Ράσγουορθ καὶ κατόπιν ἐξαπλώθηκε ἀνα-
πνευστικὰ σὲ μιά

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕ ΜΕΓΑΛΑ ΠΕΠΡΩΜΕΝΑ

Η ΩΡΑΙΑ ΠΑΥΛΙΝΑ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗ

(Η καταληκτική φιλοδοξία της φιλόδοξης και γοητευτικής αδελφής του Μεγάλου Ναπολέοντος)

Η οικογένεια Μποναπάρτε — άργότερα έγινε Βοναπάρτε — ζούσε στο Αιάκιο της Κορσικής, σε μία παλιά κατοικία που γνώρισε άλλοτε ημέρες λαμπρότητας, μα που κόντευε πια τώρα να έρειπώθῃ.

Η κ. Λαίτιτσια, η μητέρα, δυσκολευόταν πολύ να τα θγάλη πέρα. Φανταστήτε: Είχε έφτά παιδιά. Τέσσερα αγόρια και τρία κορίτσια. Όλη την ημέρα τὸ σπίτι ἀντηχούσε ἀπὸ κραυγές, κυνηγητά και καυγάδες. Κι' ἐπειδὴ ἡ κ. Λαίτιτσια εἶχε πολὺ δουλειά μετὰ τὸ νοικοκυριό της τὰ ἀφινε νὰ μεγαλώνουν ἐλεύθερα. Ἐτρεχαν στὰ γειτονικά δάση, ἔπαιζαν ψευτοπολέμους, στυὸς ὁποῖους ἦταν πάντα ἀρχιστράτηγος, ὁ νεαρός Ναπολέον και τὸ θράδυ ξαναγύριζαν στὸ σπίτι τους σὲ κακὰ γάγια, μετὰ τὰ ρούχα τους ξεσκισμένα, τὰ παπούτσια τους τρυπημένα, γεμάτα λάσπες και χώματα καί... πεινασμένα σάν λύκοι. Μὰ ἡ κ. Λαίτιτσια δὲν εἶχε νὰ τοὺς δώσῃ καὶ πολλὰ πράγματα. Τότε ἡ μία ἀπ' τὶς κόρες, ἡ θεότρελλη Παιλὶνα, θύμωνε και φώναζε:

— Τί κατάσταση εἶν' αὐτή! Ὅταν θὰ γίνω πλούσια, θὰ τρῶ με κάθε μέρα τσιγές!

Μετὰ τὸ φαγητό, ἡ μητέρα, κουρασμένη ἀπ' τὴ δουλειά της ἡμέρας, ἐπαναλάμβανε στὰ παιδιά της τὴ μοναδική της συμ-
 θουλή που τοὺς ἔδινε καθημερινῶς:

— Ν' ἀγαπῶσαστε, παιδιά μου, νὰ εἰσώτε πάντα ἐνωμένα και νὰ βοηθᾶτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο γιὰ νὰ φτάσετε ἔτσι ὅσο τὸ δυνα-
 τὸν πιὸ ψηλά.

Ἐξαφνα, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἔξασπε στὴν Κορσική. Καὶ ἡ κ. Βοναπάρτε, φοβισμένη, πήρε τὰ ἑφτά ἀγρίμια της και κατέφυγε στὴ Νότιο Γαλλία, στὸ πέμπτο πάτωμα ἐνὸς ἀθύλου σπι-
 τιοῦ τῆς Μασσαλίας. Τ' ἀγόρια ὁμως δὲν ἔμειναν πολὺ ἐκεῖ, γιὰ-
 τί θοῖκαν ἐργασία σὲ διάφορες πόλεις τῆς Γαλλίας.

Η κ. Λαίτιτσια κ' ἡ τρεὶς κόρες της ὑπόφεραν τότε ἀπὸ τό-
 σες στερήσεις, ὥστε κατέφευγαν συχνὰ στὰ λαϊκά συσσίτια. Ἐ-
 πίσης ταχτικά, οἱ φιλόφρονες κυρίες τῆς πόλεως τοὺς ἔστελ-
 ναν τὰ παλιὰ τους φορέματα. Ἡ τρεὶς ἀδελφές εἶχαν ἕνα μόν-
 ο καπέλλο που τὸ φοροῦσαν διαδοχικά, ἀλλάζοντας μονάχα
 τὴν κορδέλλα του γιὰ νὰ μὴ φαίνεται πὼς εἶνε τὸ ἴδιο.

Ἡ Παιλὶνα ὑπέφερε περισσότερο ἀπ' ὅλες γι' αὐτὲς τὶς στε-
 ρήσεις, γιὰτὶ σὲ ἡλικία δεκατεσσάρων χρόνων ἦταν κιόλας γυ-
 ναίκα, μὴ γυναίκα τρομερὰ κοκέτα. Δὲν συλλογιζόταν τίποτε
 ἄλλο ἀπὸ τὸν ἔρωτα και ἀπελπισμένη ἔλεγε ὅτι δὲν θὰ εὑρίσκε
 ποτὲ σύζυγο, ἀφοῦ ἡ μόνη της περιουσία ἦταν τὸ... τρίτο ἐνὸς
 καπέλλου!... Ὡστόσο, ὅταν ἔβγαине ἔξω, ἡ ὑπέροχη ὀμορφιά
 της προκαλοῦσε τὸν θαυμασμό ὅλων τῶν Μαρσελιέζων. Ἦταν
 ψηλὴ, εἶχε ἐπιδερμίδα καθαρή, μάτια πολὺ μαύρα και τὰ σκο-
 τεινὰ και σγουρὰ μαλλιά της κυμάτιζαν γύρω ἀπὸ ἕνα μέτωπο
 βασιλίσσης.

Περιμένοντας τὸν ἔρωτα, μιᾶλανε, ἔπλενε και μαγεύρε, νοιώθοντας τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται μετὰ τὴ σκέψη ὅτι ἡ φτώχεια της αὐτὴ θὰ ἦταν αἰώνια. Δὲν εἶχε καθόλου ἐπι-
 στοσύνη στοὺς ἀδελφούς της. Ὡστόσο, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Ναπολέον που εἶχε γίνε ὑπολοχα-
 γός τοῦ πυροβολικοῦ, ἔ-
 στελνε κάθε τόσο λίγα χρήματα. Στὶς ἐπιστο-

... ἔπλενε και μαγεύρε, νοιώθοντας τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται μετὰ τὴ σκέψη ὅτι ἡ φτώχεια της αὐτὴ θὰ ἦταν αἰώνια. Δὲν εἶχε καθόλου ἐπι-
 στοσύνη στοὺς ἀδελφούς της. Ὡστόσο, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Ναπολέον που εἶχε γίνε ὑπολοχα-
 γός τοῦ πυροβολικοῦ, ἔ-
 στελνε κάθε τόσο λίγα χρήματα. Στὶς ἐπιστο-

λές του μιλοῦσε γιὰ τὸ Παρίσι και γιὰ τὴ λαμπρὴ ζωὴ που περνοῦσε ὁ κόσμος ἐκεῖ, πράγμα που ἔκανε τὴν Παιλὶνα νὰ θυβίζεται σὲ ἀτελείωτες ὀνειροπολήσεις και νὰ κλαίῃ ἀπὸ ζή-
 λεια, γιὰτὶ δὲν εἶχε και αὐτὴ τὴ λαμπρὴ τυχὴ τῆς κ. Ταλλιέν, ἡ ὁποία ἦταν τότε ἡ πιὸ ὀνομαστὴ γυναίκα τῆς Γαλλίας.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁμως ὁ «μικρὸς» Ναπολέον ἀνέβαινε με κατα-
 πληκτικὴ ταχύτητα. Εἶχε γίνε πια στρατηγός κ' εἶχε ἐκτρα-
 τεύσει στὴν Ἰταλία, ὅπου τὸ καλὸ του ἀστρο τὸν ὡδηγοῦσε πια
 ἀπὸ τὴ μιὰ νίκη στὴν ἄλλη... Εἶχε γίνε πια μὴ προσοπι-
 της... Μποροῦσε νὰ ἐπιβάλῃ τὴ θέλησί του σὲ ὅλους... Μὰ μετ' αὐ-
 τὴν δόξα του αὐτὴ τὴ γρηᾶ μητέρα του ἔχεσσε, οὐτε και τὴν
 ὑπόλοιπὴ οικογένειά του και τοὺς προσκόλεσε ὅλους στὸ Μι-
 λάνο, ὅπου εἶχε τὸ στρατηγεῖο του.

Ἡ Παιλὶνα θοῖκε ἐκεῖ ὅτι ἐπὶ τόσα χρόνια λαχταροῦσε τὸ
 θαυμασμὸ τῶν ἀνδρῶν — οἱ νεαροὶ ἀξιωματικοὶ δὲν ἔκααν ἄλ-
 λο παρὰ νὰ τὴν κυττάζουν με λιγωμένα μάτια — και τὴν ἀγα-
 πῇ ἐνὸς ἀνδρός.

Ὁ Ναπολέον, σκυμμένος πάνω ἀπὸ ἕνα ἐπιτελικὸ χάρτι, με-
 λετοῦσε κάποιο κινουρίδι ἐστρατηγικὸ κόλπο, ὅταν ἔξαφνα ἐ-
 κούσε ἑλαφρὰ γέλια και ψιθυρίσματα, τὰ ὁποῖα ἀντηχοῦσαν πῶ-
 σω ἀπὸ ἕνα παρᾶσθάν που θρισκόταν στὸ βάθος τῆς σκεπῆς του.
 Στὴν ἀρχὴ νόμισε πὼς εἶχε γελαστὴ και ἐπιστάθηκε στὶς
 σκέψεις του. Μὰ θορυβὸς φιλημάτων τὸν ἔκανε νὰ σηκώσῃ τὸ
 κεφάλι. Μανιασμένος, ἔτρεξε στὸ παρᾶσθάν, τὸ σηκώσε και θοῖ-
 κε τὴν... ἀδελφή του. Παιλὶνα ἀπάνω στὰ γόνατα ἐνὸς νεαροῦ
 ἀξιωματικοῦ. Οἱ
 δὲ οἱ ἐρωτευμένοι
 ὠρκεῖσάντουσαν ἐ-
 κείνῃ τὴ στιγμή, αἰ-
 ωνία ἀγάπη και πί-
 στι!

Ὁ Ναπολέον χα-
 μογέλασε και εἶπε:
 — Καὶ πότε ὁ γά-
 μος!

Ἔτσι, ἡ Παιλὶνα
 Βοναπάρτε πᾶν
 τρευτήκε, στὸ Μιλᾶ-
 νο, τὸν Αἰμέ. Λε-
 κλέρ, στρατηγὸ μόν-
 λης εἰκοσι πέντε
 χρόνων, ὠραῖο,
 πλούσιο και μετὰ
 λαμπρότερο μέλλον
 μπροστὰ του.

Ἡ κ. στρατηγίνα

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΧΩ ΣΤΟ ΧΑΟΣ

(ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΠΟΛΥΔΟΥΡΗ)

I

Κι' ἀνάμεσὸ σας εἶμαι ἐγὼ τὸ ἄσκοπο, τὸ ἀφημένο,
 τὸ ἀδύναμο. Μὲ πλάνειαν και μούκλειαν ἀκόμα
 τὴ σκέψη μου και τραγουδῶ τὰ πάθια μου και μὲν
 μετ' ὄραμα στὰ μάτια μου, τὴν πεθυμιά, στὸ στόμα.

Ἐρωτευμένη, στὴ μικρὴ καρδιά μου ξεχειλίζει
 τὸ φίλτρο που με πότισαν στὸν ὕπνο μου μικρούλα.
 Καὶ τὴν ἀνάμνηση τῆ ζωῇ κι' ἕνας νεκρὸς γεμίζει
 με φίλαρέσκεια τῆς φτωχῆς ζωῆς μου τὴν ἀκρούλα.

II

Πρὶν φύγω γιὰ τὸ μακρινὸ ταξίδι, θὰ περάσω,
 διασχίζοντας ἀδιάφορα τῶν δρόμων τὴ θοή,
 ἀπὸ τὸν κῆπο που ἄλλοτε, κάποια ἀπροσδόκητη ὥρα
 τὰ μάτια σου μοῦ μίλησαν γιὰ μιὰν ὠραία ζωή.

Καὶ λησμονώντας πὼς κ' οἱ δυὸ θυγάκια γελασμένοι
 κι' ἔγινε τ' ὄνειρο φωτιά μετ' στὴν ἀνατολή,
 θὰ ἰδῶ τ' ἄνθη ν' ἀνοίγουνται στὸ φῶς και νὰ προσφέρουν
 τὴν εὐοσμή ψυχούλα τους στῆς αἵρας τὸ φιλί.

Θὰ ἰδῶ τὰ δένδρα στὴ θαρεῖα πρασιά ντυμένα πάλι,
 περικυκλάδες νὰ ρουφοῦν ζωὴ στὰ ταπεινά,
 χωρίς νῦναι λιγώτερο χαρούμενες γιὰ τοῦτο
 και τ' ἄνθη τους λιγώτερο περήφανα κι' ἀγνά.

Καὶ σαν ἀπὸ ἕνα μάταιο πείσμα και ἐγὼ νὰ ζήσω
 ὅσα μοῖσαν τὰ μάτια σου στ' ὠραῖο θραδινὸ,
 θὰ ἰδῶ νὰ γέρνης πάνω μου και θᾶναι τόσο λαύρο,
 τόσο μεγάλο τὸ φιλί σάν πρῶτο, σὰ στερνόν.

III

Καλέ μου, ἡ Ἄνοιξι ἔφτασε. Τὰ θράδια με πλανᾶ,
 πὼς παίζει στὸ παράθυρο τὴ φωτεινὴ της σάρπα.
 Μὰ τὰ μεσάνυχτα γροικᾶ που φευγαλέα περνᾶ
 τὸ θλιβερό τραγοῦδ σου στὴ νυμφικὴ τους ἄρπα.

Καλέ μου, ὅλα γυρνοῦνε γλυκὰ νὰ με κοιμίζουν
 και νὰ μοῦ ποῦν πὼς ἔσθυσες γιὰ πάντα ἀπὸ τὴ γῆ.
 Μὰ ὅλα, χωρίς νὰ θέλουνε, σένα θὰ μοῦ θυμίζουν
 κι' ἀντίθετα θὰ μοῦ κάνουνε τὴ νοσταλγία πληγὴ.

Καλέ μου, πὼς ἀπόσπασε παντοτεινὰ ἡ ματιά σου,
 ἀπὸ τὸν ἥλιο που ἄλλοτε μ' ἀγάπη μούχες δέειζε;
 Πὼς ἔγινε ἔτσι νὰ θρεθῶ τόσο πολὺ μακρυὰ σου
 κι' ὁ ἥλιος σου ἔχθρος νὰ μοῦ γενῇ, σκοτάδι νὰ με πνίξῃ;

IV

Πρὶν ἀπὸ σένα πεθᾶναι ὅσα μούχες ταμένα
 κ' ὅσπερα χάθηκες και σὺ μαζί τους, τὸ πιὸ ὄραιο.
 Ἐνὰς κυκλώνας γύρω μου τὰ πάντα ἔχει θαμμένα
 και μ' ἔχει ἀφήσει ζωντανὴ μόνον γιὰ νὰ σὲ κλαίω.

V

Ὡ, μὴ με βλέπετε που κλαίω,
 δὲν ἔχω θλίψη στὴν ψυχὴ μου.
 Ὡ, τι εἶχα στὴ ζωὴ μου ὠραῖο
 χάθηκε κ' εἶμαι μοναχὴ μου.

Ἦνε ἡ ζωὴ μου χωρίς χάρη
 χωρίς χαρὰ και χωρίς λύπη.
 Κι' ἀν τὴ ματιά δὲ μούχουν πᾶραι,
 ὁ λογισμὸς μου πάντα λείπει.

Μὲ τίς ακιές μαζί γυρίζω
 Ἡ μοναξιά πλατεῖα με ζώνει.
 Τοὺς τόπους πᾶ δὲν τοὺς γνωρίζω.
 Νοιώθω πικρὸ νὰ πέφτῃ χιόνι.

Ἦταν δεκαεφτά ἐτῶν. Ὁ μῆνας τοῦ μέλιτος πέρασε στὴν Ἰταλία. Κα-
 τὰ τὴν ὥρην, ὁ Λεκλέρ πήγε τὴν σύζυγό του στὸ Παρίσι. Ὅλα τὰ ὀ-
 νεῖρα της εἶχαν πραγματοποιηθῇ πια. Ἡ Παιλὶνα ζοῦσε σὲ
 μιὰ πολυτέλεια που τὴν εἶχε ἀγνοήσει ὡς τότε. Ἐτρωγαν καθε-
 μέρα τσιγές! Ἡ γυναίκα αὐτὴ περνοῦσε τὸν καιρὸ της πα-
 ραγγέλλοντας πολυτελεῖς τουαλέτες, γούνες και κοσμήματα.
 Ὁ Λεκλέρ ἦταν γενναϊοδωρὸς και τίποτε δὲν τοῦ φανόταν ἄ-
 κριτό, προκειμένου νὰ στολιστῇ μ' αὐτὸ ἡ γυναίκα του. Ἦ-
 ταν πια ἡ ἀναμφισβήτητη βασίλισσα τῶν σαλονιῶν, ὅπως ἦταν
 ὁ Λεκλέρ ἡ κ. Ταλλιέν. Ἡ γυναίκες τῆς μισοῦσαν, ἀκόμα και ἡ
 σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ της Ἰωσήφ, γιὰτὶ ἦταν λιγώτερο ὠ-
 ραία ἀπ' αὐτὴ και γιὰτὶ τὴν ἀγαποῦσε πολὺ ὁ Ναπολέον. Μὰ
 στὴν Παιλὶνα ἄρεσαν πολὺ αὐτὲς ἡ ζήλειες που τὴν ἔκαναν νὰ
 νοιώθῃ καλύτερα τὴ δύναμὶ της!...

Ἐξαφνα, οἱ μαῦροι ἐπαναστάτησαν στὸν Ἅγιο Δομῖγκο και
 ὁ Λεκλέρ ἐστάλη ἀπὸ τὸν Ναπολέον, γιὰ νὰ τὴν καταστήλῃ.
 Μὰ ὅσοις ἐκεῖ περτοῦς και σὲ λίγες μέρες πέθανε.

Ἡ νεαρή μας χήρα τὸν ἔκλαψε, μὰ παρηγορήθηκε. Εἰς ἔν-
 δειον πένθους ἔκοψε τὰ μαλλιά της σάν μικρὸ παιδί.

Τὸ ἔκανε αὐτὸ γιὰτὶ ἔξερε πὼς θὰ ξαναφυτρώσουν πιὸ ὠ-
 μωρα, εἶπε φιλοσοφικά ὁ Ναπολέον, ὁ ὁποῖος τὴν ἔξερε καλὰ.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ θρίαμβοὶ του διαδεχόντουσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλ-
 λον. Κ' ἡ περηφάνεια τῶν δικῶν του εἶχε γίνε πια ἀπέραντη.
 Τ' ἀδελφὰ του, ζώντας στὴ σκιά του, ἔτρεφαν φιλοδοξίες ἀπε-
 ρόριστες. Ἔτσι κ' ἡ Παιλὶνα ἀναρωτιόταν ποῖος θὰ διαδεχθῇ
 τὸν Λεκλέρ. Τῆς χρειαζόταν τουλάχιστον ἕνας πρίγκηπος.

Εἰκὸν τὸ θράδυ, ὁ ἀδελφός τοῦ Ναπολέοντος Ἰωσήφ ἔδινε
 μιὰ ἐσπερίδα στὸ μέγαρό του. Ὅλη ἡ Γαλλία ἦταν ἐκεῖ: στρα-
 τηγὸι, ὑπατοί, πολιτικοί, μικρὲς και μεγάλες κυρίες. Ἡ οὐρὴς
 τῶν κυριῶν σερόντουσαν μεγαλοπρεπεῖς στὰ παρκέτα κ' ἡ κοι-
 μόσιε τους συναγωνίζοντουσαν σὲ πρωτοτυπία καί... ἔξαφρενι-
 σιὰ. Μὰ ἡ Παιλὶνα ἦταν ἡ πιὸ ὠραία, ἡ πιὸ κομψὴ ἀπ' ὅλες.

Μεταῦ τῶν ἄλλων προσκαλεσμένων, ἦταν κι' ἕνας Ἰταλὸς
 πρίγκηπος, βασιλικὸ αἷματός, ὁ ὁποῖος εἰς ὑπηρετήσεσιν στὸν
 γαλλικὸ στρατό. Ἦταν ὠραῖος, μετὰ σπανία ἰταλικὴ ὀμορφιά.
 Ζοῦσε στὸ Παρίσι μιὰ ζωὴ ἀφαντάστου πολυτελείας, γιὰτὶ εἶχε
 εἰσδοῦναι παραπάνω ἀπὸ δυὸ ἑκατομμύρια ἑτησίως. Ἡ γυναι-
 κες τὸν πολιορκῶσαν μετὰ τὴ μεγαλειότερη ἐπιμονή, μὰ αὐτὸς ἀ-
 ποσπερνοῦσε μετὰ ἀδιαφορία.

Ἐξαφνα ὁ Ναπολέον ἀρχισε ν' ἀναγῆτᾱ τὴν ἀδελφὴ του που
 δὲν τὴν ἔβλεπε πούθεν. Κατέθηκε τότε στὸν κῆπο και κάθισε
 ἐκεῖ εὐτυχισμένος που εἰσπρεκε λίγη ἡσυχία μακριὰ ἀπὸ τὸν
 θορυβὸ τῆς ἐσπερίδος που τοῦ ἦτο λιγώτερο ἀγαπητὸς ἀπὸ τὸν
 θορυβὸ τῶν μαχῶν.

Ἐξαφνα ἀναπήδησε. Κρυμμένο πίσω ἀπὸ μερικά φοινικεῖα
 εἶχε ζευγαρὶ ἐρωτευμένων ἀναστεινάς ἐρωτικά. Κι' ἄκουσε με-
 ταῦ τῶν ἄλλων και αὐτὰ τὰ λόγια:

... σ' ἀγαπῶ, καλέ μου... σ' ἀγαπῶ πολὺ, γλυκειὰ μου ἀ-
 γάπη...

Ὁ Ναπολέον προχώρησε κι' ἀνυκάλυψε τὴν ἀδελφὴ του και
 τὸν Ἰταλὸ πρίγκηπα Μποργκέζε. Τοὺς κύτταξε και τοὺς εἶπε με
 ἀντηρότητα:

— Καὶ πότε ὁ γάμος;

Ἔτσι, ἐνὸς ἀδελφός της στέφθηκε αὐτοκράτωρ, ἡ Παιλὶνα
 ἔγινε πρίγκηπισσα, Μποργκέζε, βασιλικὴ πρίγκηπισσα, ἀν ἀγα-
 πῇ!

Στὴ Ρώμη εἶχε ἕνα παλάτι, ὅλο ἀπὸ μάρμαρο, γεμάτο ἀρι-
 στουργήματα τέχνης και εἶχε ἐπίσης, σάν βασίλισσα, τὸν «οἶκο»
 της ἀποτελούμενο ἀπὸ κυρίες τῆς τιμῆς, αὐλάρχας, ἀκολουθοῦσες
 και ὀπηρετές. Εἶχε τὸ παρεκκλήσιό της, τὴ θειολογικὴ της, τὰ
 ἀνάκτορά της, τοὺς κήπους της, τὸ θέατρό της και τοὺς καλλιτέ-
 χνες της.

Ἦταν ὅπως στὴν πατρίδα της, στὴν Ἰταλία, τῆς ὁποίας ἡ
 γλῶσσα ἦταν ἡ μητρικὴ της. Ἦταν σ' ἕνα περιβάλλον ἐντελὸς
 καὶ τῆς ἀνάμεσά στοὺς καλλιτέχνες που τοὺς μαγνήτιζε μετὰ
 τὸ θέλημα της κ' οἱ ὁποῖοι τὴν χρησιμοποιοῦσαν γιὰ μοντέλλο τους
 εἶχε τέλος φίλους της ὅλους τοὺς βασιλεῖς.

Ἡ μικρὴ Κορσικανὴ εἶχε πραγματοποιήσει ὅλα της τὰ ὄνειρα.

ΛΕΞΕΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΠΕΤΗΡΙΔΕΣ

(Τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ Νοεμβρίου)

2 Νοεμβρίου 1808. — Γέννησις τοῦ διασημοῦ συγγραφέως
 Μαρκελά ντ' Ὄρεβίλλ σ' ἕνα χωριὸ τῶν ἀντῶν τῆς Μάγχης.

4 Νοεμβρίου 1851. — Γέννησις στὴ Γουαδελούπα τοῦ Γάλλου
 μυθιστοριογράφου Λεδὸν Ἐννί.

5 Νοεμβρίου 1803. — Θάνατος τοῦ Λακλό, τοῦ συγγραφέως
 τοῦ παραμυθίου ἔργου «Ἐπισκιδίνος Δεσμός».

8 Νοεμβρίου 1674. — Θάνατος τοῦ μεγάλου Ἀγγλοῦ ποιητοῦ
 Μίλτον.

8 Νοεμβρίου 1898. — Θάνατος τοῦ διασημοῦ Γάλλου μυθιστο-
 ρογράφου Βικτωριανὸ Σαρδοῦ.

Ἡ Παιλὶνα Βοναπάρτε ἀνάμεσα στοὺς δύο συζύγους της, τὸν
 πρίγκηπα Μποργκέζε και τὸν στρατηγὸ Λεκλέρ.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΜΑΝΤΟ
ΤΑΓΕΡ

ΤΟΥΑΛ
ΚΡΟΚΙ

ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ

Επί αρθρίτιδος, ρευματι-
σμών, όσφυαλγίας
"Εμπλαστρον" ΛΕΟΝΤΟΣ.
Τό γνήσιον μέ τό σήμα
τού λέοντος. Ένεργεί
ταχέως καί άδραχλώς.

ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΛΕΟΝΤΟΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Γυναικεία φορέματα έτοιμα καί επί παραγγελία
ΕΙΣ ΤΟ
"GALERIE MODELE," „ΓΚΑΛΕΡΙ ΜΟΝΤΕΛ"
ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 15
ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΠΑΛΤΑ ΣΠΟΡ με ύφασμα καί ρα-
πτικά από ΔΡΧ. 450
ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΑΣ με ύφασμα
καί ραπτικά από ΔΡΧ. 850
ΡΟΜΠΕΣ ΖΑΠΟΝΕ με ύφασμα
καί ραπτικά από ΔΡΧ. 125
ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΜΑΡΟ-
ΚΕΝ με ύφασμα καί ραπτικά από ΔΡΧ. 800
ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΚΡΕΠ
ΝΤΕ ΣΙΝ με ύφασμα καί ραπτικά
από ΔΡΧ. 550
ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ Μά-
λινα ΔΡΧ. 450
ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΕΠΙ ΜΕΤΡΩ ΔΡΧ. 250
ΤΑΓΙΕΡ ΜΑΛΛΙΝΑ » 650
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΑ » 125

Μεγάλη συλλογή Γουναρι-
ρικων εις τιμάς άπιστεύ-
τους.
Ασπρόρουχα παντός εί-
δους.

Θά εύρητε την πλουσιωτέραν συλ-
λογήν από έτοιμα Μοντέλλα των
καλυτέρων οίκων των Παρισίων
Ίκανοποιεί δέ δια της λεπτότητος
της εργασίας, της εφαρμογής καί
της εκλεκτής ποιότητος των Μο-
δέρνων Ύφασμάτων τό γούστο κά-
θε ιδιοτρόπου Κυρίας καί Δεσποι-
νίδος. ΔΕΧΕΤΑΙ ΦΑΣΟΝ με πα-

ντων 48 ώρών καί με ύφασματα ιδικά σας. Αναλαμβάνει οϊανδή-
νη παραγγελίαν με τιμάς άσυναγωνίστους καί εργασίαν άμεμπτον.
Παιτερον τμήμα κοπτικής Γεωμετρίας με τό τελευ-
ταιον Παρισινόν σύστημα παρά του καθ. κ. ΜΠΕΤΙΝΗ
αναλαμβάνομεν ύπευθύνως έντός τριών μηνών την
παραγγελίαν καί της πλέον άνεπιδέκτου μαθήσεως
με εύκολίαν πληρωμής.

ΚΡΟΚΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΟΙΚΩΝ

ΔΟΜ. ΒΑΡΔΑΚΩΣΤΑΣ
ΖΩΓΡΑΦΟΣ-ΣΚΙΤΣΟΓΡΑΦΟΣ
Καλλιτεχνικός συνεργάτης του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
ΑΤΕΛΙΕ Σταδίου 28 Β', όροφος
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ

επιδιορθώσεως καλτσών, με
ηλεκτροκινήτους μηχανάς καί
από εργατρίδας πεπειραμένας
ειδικώς από την Εύρώπην με-
τακληθείσας.

Επιδιορθώνομεν παντός εί-
δους κάλτσες, από τας όποι-
ας ιά έχουν φύγει όσοιδήπο-
τε πόντοι ή νά είνε σχισμέ-
ναι εις τρόπον που νά μη
φαίνωνται καθόλου.

Καί σεΐς, κυρία μου, στείλτε
μας μίαν κάλτσαν διά νά δο-
κιμάσετε καί θά μείνετε έν-
θουσιασμένη. Έχομεν πλου-
σιαν συλλογήν καλτσών όλων
των ειδών, γάντια, τσάντες,
κυλόττες κ.λπ. γυναικεία εί-
δη.

ΑΦΟΙ ΦΕΤΣΗ

Αγ. Μάρκου 15-Τηλ 27-509

ΜΟΔΑ - ΦΘΗΝΕΙΑ

Θθινόπωρον. Βροχή των πλε-
κτών, θά τά βρούτε σ'ου ΚΑΖΕ
σα τιμάς άπιστάτως φθηνάς.
Τέγιερ τά πλέον μόδερα. Μπα-
ρολέ ται διαγώνια έτοιμα καί
καί επί παραγγελία καί άπαντα
τά είδη πλεκτικής. Επίσης ό-
σάσματα με τον πήχυν διά Ταγιερ
έξοσού καί Μπαρολέ. Πώλησις
χονδρική καί λιανική. Όλοι στην
ΦΘΗΝΕΙΑ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Ε. Ι. ΚΟΜΝΗΝΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 48Α
ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΕΡΧΕΤΑΙ!.. ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ!

Και πρώτα απ' όλα βάψατε μόνος σας τα περιανά σας φορέματα με τὰ δεώδεις Γερμανικὰς βαφὰς ARTI και τὰ γίνουν καινούργια και μόδερα και ύδεποτε θὰ διακρίνονται ὡς βαμμέ-α. Δὲν εἶνε ρεκλάμα· εἶνε πραγματικότης. Δοκιμάσατε και θὰ πεισ-ήτε. Αἱ βαφαὶ ARTI οὐδέποτε ξεβά-ρουν οὔτε και ἐπιφέρουν στὸ φόρεμα ἡν παραμικρὰν φθορὰν. Οὐδέποτε ὁ-ιος νὰ δέξεσθε νὰ σὰς δίδουν βαφὰς ἕνα με τὴν δικαιολογίαν ὅτι και αὐ-ταὶ εἶνε μάρκας ARTI διότι βαφαὶ ARTI χύμα δὲν ὑπάρχουν παρὰ μόν-ον εἰς πακετίδια με τὴν μάρκα ARTI. Πωλοῦνται στὰ φαρμακεία και ἐμπο-ρικά. Ἀντιπροσωπεῖα: Ἀθῆναι — ὁ-δὸς Λέκκα 21α Θεσσαλονίκη — ὁδὸς Ἐρμού 16.—

Τὰ φορέματά σας μόνον
ἂν τὰ βάψετε με:
δὲν θὰ ξεβάφουν ποτὲ **ARTI**

ΔΕΛΤΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

"Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ,"

ΔΙΑΛΕΚΤΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

"Ὅπως πάντοτε σὲ κάθε ἐποχὴ, τὸ Κῆμα ΑΚΡΟΠΟΛΙ σὰς παρουσιάζει τὰ καλύτερα και μοντέρνα ὑφάσματα ἔτσι και διὰ τὴν χειμερινὴν οαιζὸν παρέλαβε μεγάλας ποσότητας και πωλεῖ με μεγά-λας ἐκπτώσεις.

"Η τοι:

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Φορέματα Σκωτσέζικα	Δρ.	40
Φορέματα Μπλανζέ	>	50
Φορέματα Μπουκλὲ	>	60
Φορέματα Κλοκέ κτλ.	>	70

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΟΦΟΡΙΩΝ

Παλτά Σπὸρ διπλόφαρδα	Δρ.	70
Παλτά Σπὸρ μπλανζέ	>	100
Παλτά Σπὸρ σκωτσέζικα	>	120
Παλτά Σπὸρ χιονέ	>	130
Παλτά Σπὸρ ἔστρα	>	150

ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Παλτά Τουαλέττας σκέτα	Δρ.	140
Παλτά Τουαλέττας μπουκλὲ	>	160
Παλτά Τουαλέττας κλοκέ	>	180
Παλτά Τουαλέττας καμηλὸ	>	200
Παλτά Τουαλέττας Ντρά	>	160

Παρελήφθησαν Μοντέρνα Μεταξωτά εἰς πλουσίαν συλλογὴν καθὼς και με-γάλην ποικιλίαν εἰς λευκὰ διὰ Νυφικὰς Τουαλέττας.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ (Τῆμα Ἐργο-στασίου). Κάλτσα μεταξωτὴ ἀπὸ Δρ. 58.—65—80—90—100—125. Ἰδιαίτερος σὰς συνιστῶμεν τὴν λεπτὴν και στερεὰν μεταξωτὴν κάλτσα ALMA τὸν 195 με Δρ. 150 τῆς ὁποίας εἰμὲθα Γενικοὶ Ἀν-τιπρόσωποι.

Ἐπίσης Κάλτσες βαμβακερὲς ἀπὸ Δρ. 20—25—40—50— κτλ. Πρὸς τὸ συμφέ-ρον σας ἐπισκεφθῆτε τὴν Ἐκθεσίμ μας. Προσοχὴ ἀκριβὴ Διευθύνσιν μας βλέπε Κῆμα ΑΚΡΟΠΟΛΙ Ἐρμού 18Α

Ο ΑΥΓΟΥΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18 ΤΗΛ. 26.368
ΑΘΗΝΑΙ

Κατέχει πλέον τὸ μυστικὸ τῆς δια-τηρήσεως πάντοτε περιποιημένων ὀνύ-χων εἰς διαφόρους ἀποχρώσεις με τὸ παγκοσμίου φήμης βερνίκια του ὀνύχων

L' ECLAT

Μιὰ ἀπλὴ δοκιμὴ θὰ σὰς πείση και θὰ σὰς ἀποδείξῃ ὅτι τὰ προϊόντα του εἶνε ἐφάμιλλα με τὰ τῶν καλύτερων και μεγαλυτέρων Οἰκῶν Καλυντικῶν τοῦ κόσμου.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ — ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ — ΘΡΑΚΗΣ

ΑΔΕΛΦΟΙ Θ. ΤΖΟΛΛΑ

Ὁδὸς βασιλέως Κωνσταντίνου 25, πρὶν Βενιζέλου-ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς και εὐκολίαν τοῦ κοινού

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ:

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 65.
ΚΥΨΕΛΗΣ ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως ἀριθ. 110.
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομυχάλη και Καλλιθέας
ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37.
ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδ. Συρράκου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ-ΣΕΑ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, ὁδ. Πειραιῶς 79 (πλησίον λαχαναγορῆς)

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὁμήρου 16, παρὰ τὴν Ἀγ. Τριάδα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρὰς Στοᾶς ἀριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου και Ὑακινθίου

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι με τὸ πλησιέστερον συνοικιακὸν πα-ράρτημά μας ἀποφεύγετε τὰ ἐξοδα και τὴν ἀργοπορίαν τῆς μεταβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθῆναι

Ἀνελεφθέριον ὑποθέσεις πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 2300

ΟΧΙ ΘΑΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΕΣ

1. Έχει φυσικήν μουσικήν απόδοσιν
όσον ούδέποτε μέχρι τούδε
είχε ραδιοφώνον
Το μεγαλύτερον τον είχε NAVA με
ορεοσκοπικήν απόδοσιν
2. Έχει βραχεία, μεσαία και μακρά
κύματα
3. Έχει ορεοσκοπίον πρωτοφανές δια
την ραδιοφωνίαν
4. Έχει αυτόματον ΑΝΤΙΦΕΝΤΙΚ
επί δύο ληχνών
5. Έχει πρωτοφανές αυτόματον αντι-
παρασιλικόν σύστημα.
6. Έχει φωτεινήν και χρωματιστήν
εκάστην με 120 ονόματα σταθμών

ΜΕ ΜΙΑΝ ΛΕΖΙΝ ΕΙΝΕ Η ΤΕΛΕΙΟ-
ΤΕΡΑ ΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ
ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ

Από
ωραιο
ν' ακούσει

